

Att vända på Orsak och Verkan:

Att gå till botten med tron på linjär tid

En dialog med David Hoffmeister om hur man tillämpar det som lärs ut i En Kurs I Mirakler

Introduktion

Tanken på 'orsak och verkan' är en grundläggande beståndsdel i den metafysik som presenteras i En Kurs I Mirakler. Den här tanken måste förstås för att man skall kunna påbörja omvändningsprocessen i tänkandet. När väl den här tanken till fullo har greppats så måste den överföras från att vara ett mentalt begrepp till att börja tillämpas i praktiken, utan undantag. Detta är huvudelementet i förlåtelseprocessen och i att acceptera Soningen, vilket är en Guds lärarens enda ansvar. Detta leder till upplevelsen av Inre Frid, Lycka, Frihet, Glädje & Gudomlig Kärlek.

Observera: En Kurs I Mirakler har använts för alla "citater" i nedanstående undervisnings/inlärnings-session. Jesus' ord är inom citationstecken.

Tack till Kerri Lake som skrivit ut den här sessionen och till Jeffrey Lake som följde vägledningen att den skulle skrivas ut. Deras ansträngningar och villighet möjliggjorde denna transkription, och nu har allmänheten tillgång till den, utskriven såväl som på CD.

Att vända på orsak och verkan: Att gå till botten med tron på linjär tid

David: Vi skall börja med en undervisnings- och inlärnings-session om orsak och verkan. Och vi börjar med avsnittet i Kursen som har titeln 'Orsak och Verkan'.

"Du beklagar dig kanske fortfarande över rädsla, men icke desto mindre fortsätter du envist med att skrämna dig själv. Jag har redan påpekat att du inte kan be mig befria dig från rädsla. Jag vet att den inte finns, men det gör inte du. Om jag gick emellan dina tankar och deras resultat, skulle jag manipulera en grundläggande lag om orsak och verkan, den mest fundamentala lag som finns. Jag skulle knappast hjälpa dig om jag förringade makten i ditt eget tänkande. Detta skulle stå i direkt motsats till syftet med den här kursen. Det är till mycket större hjälp att påminna dig om att du inte bevakar dina tankar tillräckligt noga. Du kanske känner att det just nu skulle behövas ett mirakel för att du skulle kunna göra detta, vilket är fullkomligt sant. Du är inte van vid mirakelsinnat tänkande, men du kan övas i att tänka på det sättet. Alla mirakelarbetare behöver den sortens övning.

Jag kan inte låta dig lämna ditt sinne obevakat, för då kan du inte hjälpa mig. Mirakelarbete kräver en fullständig insikt om tankens makt för att undvika felskapelser. Annars kommer det att behövas ett mirakel för att få sinnet självt i ordning, en rundgång som inte skulle gynna den tidskollaps som miraklet var avsett för. Mirakelarbetaren måste ha en genuin respekt för

sann orsak och verkan som en nödvändig förutsättning för att miraklet skall kunna ske.”(T-2.VII.1:1-2:4)

På sätt och vis så är det vad vi håller på med här. Vi försöker få en tydlig och genuin respekt för sann orsak och verkan. Och jag tycker att den första paragrafen verkligen klargör kärnpunkten att det definitivt handlar om ett inre arbete, eftersom det inte finns någonting som kan gå emellan våra tankar och deras verkningar. Det för verkligen det hela tillbaka till att det är vårt ansvar och ingenting annat. Det är vårt eget ansvar för vårt eget sinne.

”Både mirakler och rädsla kommer från tankar. Om det inte står dig fritt att välja det ena, står det dig inte heller fritt att välja det andra. Genom att välja miraklet *har* du avvisat rädslan, om än bara tillfälligt. Du har varit rädd för allt och alla. Du är rädd för Gud, för mig och för dig själv. Du har varseblivit oss felaktigt eller felskapat oss, och du tror på det du har gjort. Du skulle inte ha gjort detta, om du inte vore rädd för dina egna tankar. De rädda *måste* felskapa, eftersom de varseblir skapelsen felaktigt. När du felskapar känner du smärta. Principen för orsak och verkan blir nu någonting som verkligen skyndar på, men endast tillfälligt. Egentligen är “Orsak“ ett ord som med rätta tillhör Gud, och Hans ”Verkan” är Hans Son. Detta för med sig en rad samband mellan Orsak och Verkan som är totalt annorlunda dem som du för in i felskapelsen. Den grundläggande konflikten i den här världen är alltså mellan skapelse och felskapelse. All rädsla är inbegripen i det senare, och all kärlek i det förra. Konflikten är därför en konflikt mellan kärlek och rädsla.”(T-2.VII.3:1-15)

Så utan att gå för mycket i förväg kan vi säga att all felskapelse är felsinnad och att den är bak- och framvänd eftersom orsak och verkan skiljs åt och sedan vänds på. Och det verkar som att någonting i världen eller kosmos är orsaken till tillståndet av rädsla och upprördhet. Och all skapelse eller det sanna orsak- och verkanssambandet skulle återspeglas i rättsinheten, där sinnet förstås vara orsakande och inte är utelämnat på nåd och onåd till någonting.

”Det har redan sagts att du tror att du inte kan kontrollera rädslan eftersom du själv har gjort den, och din övertygelse om att den finns tycks ställa den utom din kontroll. Likväl är varje försök att upplösa misstaget genom att försöka bemästra rädslan lönlöst. I själva verket hävdar det rädslans makt genom blotta antagandet att den behöver bemästras.”(T-2.VII.4:1-3)

Så vi skulle kunna säga att alla magi i den här världen; varje försök att skydda kroppen, att ge den tak över huvudet, att försäkra kroppen, att förbättra kroppen och allting annat i världen, på sätt och vis är sätt att förändra det yttre för att minska rädslan. Då upptäckts inte rädslan där den egentligen är, ej heller vad dess verkliga orsak är. Den tros vara ute på filmduken. Så om rädslan handlar om att jag kommer att svälta ihjäl eller drabbas av en översvämning eller bli bortblåst av en orkan... alla de barrikader som byggs oavsett om de är fysiska eller gäller försäkringar eller medicin såsom influensavaccinationer och förebyggande åtgärder för allting, alla är de försök att bemästra rädslan.

Deltagare 1: ...genom att eliminera det som felaktigt tros vara dess orsak.

David: Och självklart fungerar det inte eftersom orsaken till rädslan inte är i världen. Det har bara planerats på det sättet så att det skall verka vara där ute. Men alla försök att handskas med det är bara magi. Och anledningen till att magi är så trovärdigt är för att det verkar fungera. Om jag tjänar massa pengar, om jag har massa försäkringar, om jag blir civiliserad och tämjer naturen och använder teknologi som verkar omge mig med de bästa medlen som står till buds för att hålla kroppen vid god hälsa, beskyddad, säker och trygg så skyddas egomiss-

taget, det som egentligen pågår i sinnet, dubbelt från att medvetandegöras eftersom projektionens magi verkar fungera.

Det är därför det känns som att vissa människor som går tolvstegsprogrammet eller människor som når den absoluta botten kan vara mer öppna och redo att ändra sitt sinne, att förvandlas andligt, eftersom de har försökt vissa saker och ingenting verkar fungera. De kommer till ett läge där deras liv känns ohanterligt och de behöver någonting annat bortom dem själva för att få till stånd en förändring.

Projektion är ett subtilt och förföriskt försvar. Det verkar som att i världen så finns det sämre lottade människor, sämre lottade länder, och då förknippas överflöd så mycket med materiell välfärd och teknologi och medicinska framsteg. Man ser inte alls att det hela är en täckmantel eller ett skydd för att försöka skingra rädslan genom magi och hålla sig omedveten om den. Rädslan är inte alls i världen. Så det är riktigt lömskt. Den sanna lösningen ligger helt och hållet i att bemästra genom kärlek. Vi skulle kunna säga att det att välja miraklet är det bemästrandet genom kärlek eftersom förlåtelse är en återspeglning av kärleken. Tidigare i veckan som gått började vi diskutera önskemål i sinnet och hela det här med att undertrycka eller ge efter för begären efter njutning. Att försöka undertrycka och hindra tankarna från att nå medvetandet leder inte till någonting eftersom de bara kommer upp till ytan igen. Att undertrycka dem gör inte att man blir av med dem. Och att ge efter för dem, eller använda magi och ägna sig åt vad världen erbjuder för femtioelfte gången i ett försök att lösa problemet eller undkomma rädslan, ensamheten, isoleringen fungerar inte heller. Inga av de här försvaren fungerar. Men en sann lösning, vilket skulle vara miraklet, fungerar. Och det är vad vi försöker komma till klarhet om. Att det finns ett beslut i nuet, som är miraklet, som kan väljas i vilket ögonblick som helst. Och att det kommer att fungera eftersom det gör slut på isoleringen och upplevelsen av rädsla och ilska och ensamhet och konflikt.

”Under tiden är emellertid känslan av konflikt oundviklig, eftersom du har försatt dig själv i en situation där du tror på makten hos någonting som inte existerar.”(T-2.VII.4:5)

Tillbaka till magi igen, tillbaka till världen.

”Ingenting och allting kan inte existera samtidigt. Att tro på det ena är att förneka det andra. Rädsla är faktiskt ingenting, och kärlek är allting. Närhelst ljus kommer in i mörkret förgås mörkret. Det du tror på är sant för dig. I den bemärkelsen *har* separationen ägt rum, och att förneka det är endast att använda ett förnekande på ett olämpligt sätt. Men att koncentrera sig på misstag är endast ytterligare ett misstag. Den första åtgärden för att rätta är att tillfälligt förstå att det finns ett problem, men endast som ett tecken på att en omedelbar rättelse behövs. Detta åstadkommer ett sinnestillstånd där Soningen kan accepteras utan dröjsmål. Det bör emellertid betonas, att ytterst är ingen kompromiss möjlig mellan allting och ingenting.”(T-2.VII.5:1-10)

Jag tror att det var en del av vad vi diskuterade igår när jag sade att det att förneka att det finns ett problem inte är till någon hjälp. Men att få en känsla av att bli medveten om att det finns ett problem (d.v.s. jag känner mig upprörd, deprimerad, obehaglig till mods, eller arg eller vad det nu är) behövs bara tillfälligt för att se att det finns ett problem, men sen bör det omedelbart ges till Helige Ande eftersom det inte finns något värde i att hålla fast vid ett problem eller hålla fast vid smärtan eller vad upprördheten nu verkar handla om.

Deltagare 1: Och att förneka den är att göra det dubbelt så omöjligt att få till stånd någon lösning.

David: Utifrån det där sista uttalandet, ”Det bör emellertid betonas, att ytterst är ingen kompromiss möjlig mellan allting och ingenting”(T-2.VII.5:10) så kan man se att allt som föregick det bara var en språngbräda för när man blir mirakelsinnad och vanemässigt börjar kunna välja miraklet, då försvinner den där ursprungliga proceduren av att korrigera varseblivningen av problemet. Jag har använt mig av exemplet att man håller en fackla framför sig istället och säger ’jag har ett problem, var är min fackla?’. I takt med att man blir vanemässigt mirakelsinnad och då man ser det verkliga sambandet mellan orsak och verkan så kan man hålla fram sin fackla (Syftet) framför sig. Eller som det står mycket senare i Kursen i ”Att sätta målet”-avsnittet, att klarlägga målet hör till början. Senare i regler för beslut säger han ’det måste väl vara uppenbart för dig att det är lättare att ha en lycklig dag om du kommer ihåg vilken fråga du skall ställa och om du håller ditt syfte framför dig än det är att i efterhand försöka få tag på det då det verkat glida iväg för att så försöka återfå känslan av frid’. Det är mycket svårare att återfå det än det är att bara hålla stadigt fast vid sitt mål och hålla målet framför sig. Men det här står verkligen tidigt i texten så det är mycket lämpligt att tala om att upptäcka felet där det ligger – i sinnet.

”Tiden är i huvudsak ett redskap med hjälp av vilket all kompromiss i detta hänseende kan ges upp. Den ser bara ut att upphävas successivt, eftersom tiden i sig innefattar intervaller som inte existerar. Felskapelsen gjorde detta nödvändigt som ett redskap för rättelse.”(T-2.VII.5:11-13)

Han ger oss en fingervisning där, eftersom det verkar vara en process i tiden. Men Jesus säger i slutändan att det inte kan finnas någon kompromiss mellan allting och ingenting, så det är på så sätt han förebådar att det kommer att vara ett fullständigt ögonblick av förlåtelse och att hela den här tanken på process är en metafor.

”Orden ’Ty så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på Honom inte skall förgås utan ha evigt liv’ behöver endast en lätt ändring för att bli meningsfulla i detta sammanhang; “Han gav den *till* Sin enfödde Son“.(T-2.VII.5:14)

Så om vi omformulerar det till ’Han gav den *till* Sin enfödde Son’ ur en fortsatt fysisk synvinkel så blir det obegripligt eftersom Gud inte känner till form. Men det vi kan säga är att Gud gav den *verkliga världen* till sin enfödde Son. Med andra ord, när Helige Ande Besvarade drömmen om separation så gjorde den Helige Ande den verkliga världen. Inte skapade i Anden, men gjorde den verkliga världen som en rättelse för varseblivningens förvrängda värld som gjordes av egot som en attack på Gud.

”Det bör särskilt noteras att Gud endast har *en* Son.”(T-2.VII.6:1)

Så, här börjar han meningen med att säga att Gud endast har en Son och sen kommer han att börja tala om delar och Sonskapet. Återigen så måste det vara en metafor eftersom den enade Anden är Guds Son, eller Kristus. Och ändå så för ett sinne som stadigt tror på separation är det en bra språngbräda för att prata om alla delar av det hela, så att säga, som om det finns delar i en helhet. Och vi talar om det här om och om igen i termer av sinnet. I Kursen så beskrivs det generellt som om varje broder har ett eget sinne. Och i många avsnitt så skrivs det på det metaforiska sättet...Kan Guds lärare ändra patientens sinne?...och än det ena och än det andra. När det vi faktiskt strävar mot är att det ytterst endast finns en Gudason, det finns en-

dast ett Sinne. Och i en metaforisk betydelse, när det gäller egot, så finns det bara ett ego. Och slutligen, i verkligheten, så finns inget ego.

”Om alla Hans skapelser är Hans Söner, måste var och en vara en nödvändig del av hela Sonskapet. Sonskapet i sin etthet är mer än summan av sina delar. Detta är emellertid fördolt så länge som någon av dess delar saknas. Det är därför som konflikten inte slutligt kan lösas förrän alla delarna av Sonskapet har återvänt. Först då kan meningen med helheten i dess sanna bemärkelse förstås. Vilken del som helst av Sonskapet kan tro på misstag eller ofullständighet om han så väljer. Men om han gör det, tror han på intets existens. Rättelsen av detta misstag är Soningen.”(T-2.VII.6:2-9)

Deltagare 1: Jag läser den där delen om 'Ettheten transcenderar summan av delarna' och jag tänker på upplevelsen av synergi då man förenas med en annan person och att man menar att det på en metaforisk nivå finns en annan person. Men det verkar helt klart bli en synergi när två kommer samman och som är mer än två gånger ett.

David: Jag tänker också att det här kommer ganska tidigt i texten och man skulle kunna dra slutsatser då man läser något som, 'Detta är emellertid fördolt så länge som någon av dess delar saknas' att det här kommer att bli en lång, lång rättelseprocess. Man skulle kunna dra slutsatsen från det påståendet att det är en lång process. Det citat jag kommer att tänka på är, ”Precis på samma sätt som separationen ägde rum under miljontals år, kommer den yttersta domen att sträcka sig över en lika lång period, och kanske till och med ännu längre.”(T-2.VIII.2:5) Så man kan ta ett påstående som det vi nyss läst och ett påstående från sidan 30 och utifrån dessa påståenden säga att den här rättelseprocessen bokstavligen talat kommer att ta miljontals år. Men återigen så sker det i ett tidssammanhang. Om man verkligen tittar på vad som sägs i andra delar av texten så sägs det att tiden inte existerar, att det bara tar ett ögonblick, att när väl mitt sinne är helat så är alla sinnen helade. Då vi tittar på de sakerna som är inbakade i de senare delarna av texten och genom arbetsboken så skulle jag säga att de påståendena hör hemma mer på den övre delen av stegen. Det berör även sådant vi talat om – uppfattningen att om jag accepterar min del i Soningen så har jag gjort min del men en massa andra delar måste göra sin del. Och när jag accepterar min del fullständigt och återvänder till Skapelsen med min fader, så kommer den här världen av tid och rum att fortsätta i miljontals år tills den tidpunkt då alla delar har accepterat soningen, så tar man återigen ett steg bakåt från den ultimata metafysiska verkligheten att egentligen ingenting av tid och rum någonsin kan existera över huvud taget.

Hur kan alla sinnen helas på alla platser och i alla tider? Det är vad som står i arbetsboken. Om jag accepterar Soningen så är det så världen räddas, världens frälsning beror på mig, kosmos' frälsning beror på mig. Ni kan se de båda synvinklarna. Den ena antyder att det inte finns någon värld eller något kosmos utanför mitt sinne och när jag accepterar rättelsen så tar det hand om kosmos. Det är ett jättesprång från den linjära betydelsen att som ett fragment, då jag accepterar Soningen, då måste alla mina bröder att acceptera Soningen likaså, och det här kommer att ta miljontals år innan sinnet är helat. Men det kan inte vara på båda sätten samtidigt. Så uppenbart är den ena djupare än den andra. Och jag tror att det här är ett av de områden där mycket förvirring uppstår då människor arbetar med Kursen.

Deltagare 1: I början blev jag väldigt förvirrad av det faktum att olika nivåer representeras i Kursen. Precis när jag trodde att jag började greppa en idé så stötte jag på en annan idé som verkade motsäga det jag trodde att jag började förstå, och insåg inte att det bara var olika nivåer som representerades.

David: När man väl har transcenderat en stegpinne så verkade den vara precis vad den var, en metafor eller en språngbräda man studsat iväg ifrån. Och det här går att förstå eftersom sinnet tror att varseblivningen är fragmenterad och den har alla dessa begrepp och övertygelser och nivåer. Kursen är skriven med påståenden på alla dessa skenbara nivåer av medvetenhet och ytterst så finns i boken inbyggt ett påstående som säger 'du kommer att lära dig den här kursen helt och hållet eller inte alls'. Vad den i grund och botten säger är att när man når toppen på stegen så försvinner stegen. Det här är bokstavligt talat en resa utan avstånd till ett mål som aldrig förändrats. Och nu, just nu, är den enda tidpunkt någonsin då man kan man acceptera Soningen därför att just nu är allt som finns. All tid sker samtidigt. Den är inte sekventiell, inte linjär. När man verkligen transcenderar (överskrider) de nivåerna så kollapsar hela idén om en process ihop över sig själv. Det blir obegripligt därför att det kan inte vara en process och ett ögonblick på samma gång. Sinnet kan försöka tveka och vackla fram och tillbaka och det handlar bara om att bli helt klar över det. Och vi kallas också till, i en metaforisk betydelse, att vara Guds lärare – att tala till våra bröder om upplevelser som är bortom den här världen, att det som komma skall redan har hänt. Det här är en rätt så omfattande tanke men när vi talar om det här så kommer vi att tala så som Anden använder oss och likt Kursen så kommer vi också att tala utifrån olika pinnar på stegen. Så om du i slutändan skulle gå tillbaka och titta på allt du skrivit och dina kassetband eller konversationer med alla människor så skulle du se en mosaik av steg på stegen väldigt likt Kursen själv. Det är vad man gör om man läser om vad Jesus lärde ut, när man går igenom Urantiaboken eller vad det nu kan vara. Man ser några påståenden som helt klart uppenbart vänder sig till läsarens nivå och andra gånger så talar författaren om en djupare metafysisk förståelse. 'Himmelriket är inom räckhåll' är ett bra exempel på den där ögonblickliga saken som vi talar om då däremot beskrivningar av 'himmelrikets budbärare' eller 'världens ljus' eller 'du skall gå ut och föra mitt budskap till alla världens hörn' och så vidare, så kommer de påståendena förvisso inte nära den metafysiska renheten i 'himmelriket är inom räckhåll'. Det sanna religiösa faktumet är att Rättelsens tid är nu, inte i framtiden. Det finns egentligen ingen framtid, och det är ett rätt så stort språng här.

”Jag har redan kortfattat talat om beredvillighet, men några ytterligare synpunkter kan kanske vara till hjälp här. Beredvillighet är endast den nödvändiga förutsättningen för fullbordan. De två bör inte blandas ihop. Så snart ett tillstånd av beredvillighet erbjuder sig, finns det vanligtvis ett visst mått av önskan att fullborda, men den är ingalunda nödvändigtvis helhjärtad. Tillståndet innebär enbart en möjlighet till en förändring i sinnet. Tillförsikt kan inte utvecklas till fullo innan mästerskap har uppnåtts. Vi har redan försökt rätta det grundläggande misstaget att rädsla kan bemästras, och har betonat att det enda verkliga mästerskapet uppnås genom kärlek. Beredvillighet är endast början till tillförsikt. Du kanske tror att detta betyder att det är nödvändigt med en enormt lång tidsperiod mellan beredvillighet och mästerskap, men låt mig påminna dig om att tid och rum står under min uppsikt.”(T-2.VIII.7:1-9)

Det påminner lite om 'du kanske tror att den tidpunkt då du fullbordar Helige Andes mål ligger långt fram i tiden' och det kan vara en väldigt deprimerande tanke. Men senare i texten så påminner han oss om att det inte nödvändigtvis måste vara så, att tiden används av Helige Ande. Det är ett helt annat sätt att tänka på tid och rum. Jag pratade med Craig häromdagen och han sade, 'Jag kanske har fått det om bakfoten eftersom det känns för mig som att jag hade en rad skäl till varför jag ville flytta till Chicago. För- och nackdelarna. Och jag har försökt att få detta till stånd... få det ena och det andra till stånd... och sen om jag har tillräckligt med pengar och villkoren är de rätta då är jag redo att röra på mig.'

Deltagare 1: Mot strävan efter det andliga?

David: Ja, en djupare strävan efter det andliga. Och det var då vi diskuterade tanken på att allt som krävs är beredvillighet från vår sida och villighet att låta mirakler utföras genom oss, så kommer Jesus att se till att både tid och rum anpassas åt oss. Tiden vilar bokstavligt talat i mirakelarbetsarens händer. Mirakelarbetsaren är inte fast i tiden, som om han liksom försöker hugga sig fram så gott han kan.

Deltagare 1: Så han kan gå ut och utföra mirakler...

David: Men bokstavligt talat så är allt som krävs beredvillighet och sen anpassas tid och rum. Till och med under de intensiva retreaterna som vi genomför eller vid de här sessionerna som vi har, så är det bara vår villighet och vår beredvillighet som anpassar tid och rum så att vi kan lära ut och lära oss att sträcka ut mirakler och klarhet. Det är inte så att vi måste gå igenom en hel process där vi sätter igång alla de här sakerna och listar ut vem som skall komma och allt sånt. Det är världens sätt att göra saker, att göra det till en produktion eller nåt. Det är en helt annan känsla. Allt jag behöver är villighet.

Deltagare 1: Det är då det verkligen sker utan ansträngning tycker jag. Det är när intentionen är stark och det hela utvecklas av sig själv.

David: Det är vad som har kallats för synkronicitet. Så som världen ser på det så ser det ut som om saker bara flyter på så helt utan ansträngning, så lätt, så synkroniserat. Och på ett sätt så är det så att för det sinne som är redo och i stånd och villigt att utföra ett mirakel så faller alla bitar på plats.

OK, jag tror vi har kommit till slutet på det avsnittet. Nästa är i kapitel 14, avsnitt 3. Paragraf fem, mening ett till nio.

”Miraklet lär dig att du har valt skuldlöshet, frihet och glädje. Det är inte en orsak utan en verkan. Det är det naturliga resultatet av att välja rätt, och vittnar om din lycka som kommer av valet att vara fri från skuld. Alla du erbjuder helandet till ger det tillbaka. Alla du attackerar behåller attacken och omhuldar den genom att vända den emot dig. Om han gör detta eller ej är ovidkommande - du kommer att tro att han gör det. Det är omöjligt att erbjuda det du inte vill ha utan detta straff. Priset för att ge är att ta emot. Antingen är det ett straff du drabbas av, eller det lyckliga förvärvandet av en skatt att hålla kär.”(T-14.III.5:1-9)

Deltagare 1: Så orsaken är rättsinhet. Och verkan är miraklet. Är det vad som står här?

David: Miraklet är bara en påminnelse om Orsaken. 'Den Helige Ande ser inte till verkningarna, utan han har förbisett deras orsak' – så Han ser det falska i världens verkningar eftersom Han ser att de alla kommer från en falsk orsak, och Han påminner sinnet om denna Orsak. Så när det står, 'miraklet är inte en orsak utan en verkan' så är det som det du sade, det är en verkan av att välja det rätta sinnet.

Ett annat sätt på vilket vi kan tala om det är att världen för fram de vittnen som sinnet vill ha. Och om sinnet väljer det rätta sinnet, så för miraklet fram det som vittnar om det valet. Det för fram det som vittnar om skuldlöshet och frihet och glädje.

Nästa citat kommer från samma kapitel.

”De som alltid kommer ihåg att de ingenting vet, och som har blivit villiga att lära sig allt, kommer att lära sig det. Men närhelst de förlitar sig på sig själva, kommer de inte att lära sig. De har förstört sin motivation att lära sig, genom att tro att de redan vet. Tro inte att du förstär något innan du klarar den fullkomliga fridens prov, för frid och förståelse går hand i hand och kan aldrig påträffas var för sig. Båda för den andra med sig, för det är Guds lag att de inte skall vara åtskilda. De är båda den andras orsak och verkan, så att där den ena saknas kan den andra inte finnas.”(T-14.XI.12:1-6)

Deltagare 1: Så i det här avseendet så står det klart att om jag inte konsekvent är i ett tillstånd av frid, då vet jag ingenting. Om jag bara behöver påminnas om att jag inte vet någonting, så kan jag vara i ett tillstånd av frid om jag inser att jag inte alltid är det.

David: Det får mig att tänka på några olika passager ur Kursen. Den i textboken var den där det står: ’Du är fortfarande övertygad om att din förståelse är ett mäktigt bidrag till sanningen’. Det vänder sig till ego-sinnet, eller det vilseledda sinnet. Och på andra platser så refererar den till vad Bibeln kallade ’den frid som övergår allt förstånd’. Den talar om att acceptera Soningen, om att vara i ens rätta sinne. Det är vad som menas med att förstå. Det skulle också vara betydelsen i att vara ’drömmaren av drömmen’, att fullständigt ha vänt på orsak och verkan i alla avseenden. Att inte vara minsta förvirrad, att vara helt befriad från konflikt. Och allt det är jämfällt med förståelse och frid. Där är de i det närmaste utbytbara. De är orsak och verkan, var och en till den andra. Där den ena är frånvarande kan inte den andra finnas. Det påminner mig om andra delar i textboken där Jesus talar om att ’en orsak görs till orsak genom sina verkningar’. Med andra ord så är Fadern en Fader på grund av Sonen. Inte i den bemärkelsen att Sonen skapat Fadern, men i den bemärkelsen att det här är vad som ger Faderskapet, genom skapelse. Det är bara ett annat sätt att säga att orsak och verkan är tillsammans, att orsak och verkan inte har avskiljts och att genom relationen så hänger de ihop.

Deltagare 1: De sker samtidigt.

David: Ja. Det finns inget tidsglapp mellan dem. Och i världen, så är hela tanken på linjär tid ett glapp mellan orsak och verkan. Som om någonting har kommit in mellan Orsak och Verkan, Fadern och Sonen. Hela poängen med Kursen är att visa att detta är omöjligt. Tankar lämnar inte sin källa, orsak och verkan sker samtidigt. Ett annat sätt att säga det på är att sinnet får exakt vad det vill ha. Och när det bara vill ha frid så kan det inte varsebli någonting annat än en fridfull värld. Men så länge det inte är säkert på vad det vill ha så verkar det finnas ett glapp mellan orsak och verkan. Vi börjar komma djupare i den här orsak och verkan-grejen. Igår tror jag någon ställde frågan om den hypotetiska situationen, om det värsta tänkbara scenariot... och för några dagar sedan när jag talade i telefon med Craig så sade han: ’Jag kan bara inte fatta hur du kan leva ett liv utan konflikter. Tänk om jag bad dig att äta lunch med mig på samma dag som du redan sagt att du ska prata i Unity-kyrkan?’ Och jag förklarade för honom att då man lyssnar på den Helige Ande och följer den Rösten så eliminerar det alla konflikter. Man har inte längre en meny av valmöjligheter. Man följer den inre vägledningen och man är i ett läge då man känner sig som drömmaren av drömmen eftersom man inte försöker förändra eller kontrollera manuset. Man flyter med och observerar något som redan hänt. Det är då allting sker utan någon ansträngning. Man ser inte tillbaka och säger ’Det här kunde ha varit annorlunda’ eller ’Vi behöver göra det här på ett annat sätt’. Och man blickar inte heller framåt och planerar, gör upp scheman, anstränger sig eller försöker få saker och ting att bli så bra som möjligt för en, få det att bli som man vill ha det.

Deltagare 1: Vad som verkar vara en riktigt avgörande faktor här är att det egentligen bara finns en sak jag vill ha. Konflikt skulle bara upplevas om jag personligen kände det som att jag ville vara med Craig och om jag personligen kände mig tvungen att vara i Unity-kyrkan samtidigt. Men när min personliga vilja inte utgör någon faktor och allt jag vill är att följa den Helige Ande så gör det slut på konflikten.

David: Det vilseledda sinnet tror verkligen att det har valmöjligheter och när det tänker 'Jag önskar att jag vore någon annanstans än här' så tror det verkligen att det finns 'någon annanstans'. Men det finns det inte. Orsak och verkan sker samtidigt. Det finns inte något hypotetiskt annanstans. I en bemärkelse så är manuset skrivet och utgången är alltid vad det måste vara. Allt samverkar bokstavligt talat till det bästa. Skuggorna rör sig i ett mönster av Gudomlig Ordning och det handlar bara om att se det som en 'drömmare av drömmen' eller om att ta ett steg tillbaka och observera vad som bokstavligt talat redan har hänt. Och det är då känslan av ro och frid infinder sig. Ansträngning är att tro att man är i drömmen, att man är en person och tänker 'Jag skulle kunna vara någon annanstans' eller 'Det här borde vara annorlunda än vad det är'. Vad det än är för hypotetiskt som försiggår i sinnet när en konflikt uppstår så finns en känsla av tvång: 'Jag skulle göra det om jag bara fick som jag ville istället för det här' och det vilseledda sinnet försöker fortfarande skilja orsak och verkan åt. Det förnekar att orsak och verkan sker samtidigt, att det bara är en projicerad tanke.

Deltagare 2: Det verkar som att närhelst jag önskar att jag vore någon annanstans, så är tanken den att jag skulle kunna få en annorlunda verkan, om jag gjorde något annat eller om jag inte tycker om att vara där jag är... och inte mår bra eller om jag är olycklig då tror jag att om jag vore någon annanstans så skulle det ändra hur jag mår. Och det är att vända på orsak och verkan.

David: Ja, och det är egots svar på tron på separation. Det lovar alltid något i form, en tanke på någonting i framtiden eller tanken på en inbillad plats. Om vi tog bort den här personen och satte den här personen i en annan omgivning, eller med en annan person eller om omständigheterna vore annorlunda... etc.

Deltagare 1: Saker och ting vore bättre om de vore annorlunda än vad de är... jag lade märke till igår kväll när vi såg på den där filmen på TV att jag tänkte att det var så många reklamavbrott och jag kommer ihåg att jag satt där och tänkte: 'Åh, du tror att det skulle vara bättre om det vore annorlunda. Du tror att det skulle vara bättre om det inte var någon reklam.'

David: Det där är samma sak fast i en subtil version. I slutändan, om vi för det tillbaka till självbilden och splittringen mellan subjekt och objekt så ser man vad som ligger bakom... 'jag tror att jag skulle må bättre om jag var någon annanstans'... betyder att jag är en person. Jag ser inte att jag är överallt, det blir obegripligt att tänka att jag kan åka till något annat ställe eller en annan situation utan att tro att jag är det här lilla, ynkliga fragmentet, en liten person. Den slutgiltiga insikten är att om hela kosmos eller hela världen bara är en sinnets projektion så är kosmos verkningen av denna felaktiga orsak eller övertygelsen att jag är separerad.

Och så är det en annan sak också. Det verkar vara så att vissa händelser sker i en följd och att några händelser tilldrog sig i förra veckan, eller igår eller för årtionden sedan – som Kleopatra för flera hundra år sedan. Men Kursen lär oss att de sakerna verkar ha projicerats från sinnet i termer av tid. Man ser på dem som om de hände för länge sedan och ju närmare det kommer den plats som det verkar ha projicerats från desto mer tänker man på det i termer av avstånd. Den här tummen och Kleopatra verkar inte stå i någon direkt relation till varandra,

men ändå så är de bara tankar. Den ena har projicerats från mitt sinne i termer av tid - 'levde för flera hundra år sedan' och den här tummen verkar bokstavligen talat vara inom räckhåll! Den här tummen är så här många centimeter bort. Våldigt nära projektorn. Medan däremot händelser som verkar ha hänt för många år sedan eller århundraden sedan har projicerats bortom sinnet till tiden. Men tankar lämnar inte sin källa. Kleopatra är i det felaktiga sinnet lika mycket som den här tummen. Tiden börjar kollapsa när man börjar se att tiden inte sker i en följd. Det är bara egots försök att hålla orsak och verkan ifrån varandra, att hitta på en linjär tid och tro att jag är ett fragment som rör sig i och genom den linjära tiden. Eller att jag är ett linjärt fragment till och med, med ett förflutet och en personlig historia och en framtid som komma skall.

Deltagare 1: Så, om du skulle ta som exempel när vi tittade på TV... då jag tänkte att det var för mycket reklam och att det skulle vara bättre om det inte var reklam.

David: Alltså, det handlar återigen om att 'manuset är skrivet' och manuset spelas upp och också tanken att 'om de hade tagit bort reklamen så skulle det spara tid'. Vad som i slutändan sparar tid är ett mirakel. Ett mirakel kollapsar tiden. Vad är ett mirakel annat än att man ser på drömvärlden eller manuset från ovan slagfältet, att man ser hur falskt det hela är.

Det är det som är ett mirakel, att man tar sig upp ovan slagfältet där man helt enkelt inser att det som är falskt är falskt. Det gör ingenting. Det tar inte bort reklamen ur filmer. Det bara påminner sinnet om att vad det ser är falskt och det kollapsar behovet av tid.

Deltagare 1: Jag tror inte jag var så medveten om den tid det tog. Det kändes inte som att jag ville snabba på det eftersom det fanns något annat att göra. Jag tror att jag uppfattade det som att reklamen avbröt flytet i filmen. Så det var den felaktiga varseblivningen ... jag delade upp det, så att det blev en skillnad i mitt sinne mellan filmen och reklamen.

David: Att det fanns en skillnad mellan bilderna i filmen och bilderna i reklamen... att du började bringa ordning bland dem.

Deltagare 1: Just det.

David: Att du inte bara såg bilder som bilder.

Deltagare 1: Och att jag ville att 'den här uppsättningen' bilder skulle få fortgå, och inte avbrytas av 'den där uppsättningen' bilder. När jag tänker på det på det här sättet, så börjar jag se hur det är, att man delar upp...

David: Det verkar som att nästa avsnitt kommer från kapitel 16.

"Du har kanske undervisat om frihet, men du har inte lärt dig hur du skall vara fri. Jag sade tidigare: "Av deras frukt skall ni känna dem, och de skall känna sig själva". För det är förvisso så att du dömer dig själv utifrån din undervisning. Egots undervisning framkallar omedelbara resultat, eftersom dess beslut omedelbart accepteras som ditt val. Och att du accepterar detta innebär att du är villig att döma dig själv i enlighet därmed. Orsak och verkan är mycket tydliga i egots tankesystem, eftersom all din inläring har inriktats på att fastslå sambandet mellan dem. Och skulle du inte ha tilltro till det som du så flitigt har lärt dig själv att tro på? Kom likväl ihåg hur noga du har varit med att välja dess vittnesbörd, och att undvika dem som talade för sanningens sak och dess verkningar."(T-16.III.2:1-8)

Så vi börjar få en känsla för att hela den här världen är något man lär sig, och att hela den här världen är baserad på ett tänkande som är upp och ned och bakvänt och där man vänt på orsak och verkan. Till och med om man frågar 'var kommer du ifrån?' eller 'var kom du till?' ... 'jo, jag föddes 1958' och så vidare...så har uppenbarligen orsak och verkan redan kastats om eftersom då har jag mitt ursprung i universum av tid och rum. Eller frågor som 'Hur var den familj du växte upp i? Var det en dysfunktionell familj?' eller 'Vilka sociala förhållanden rådde då du föddes?' Det verkar vara en faktor som spelar in i vem du är, de sociala och kulturella förhållandena. I allt det så avgörs orsaken till vem jag är av tid/rum-kosmos. Det är något man lärt sig. Vad denna värld är lärs noggrant in och byggs noggrant upp grundat på detta bakvända tänkande. Man har lagt ned enorm möda på att bygga upp det på det sättet och välja sina vittnen för det. Om man talar om en dysfunktionell familj, att man blivit illa behandlad i skolan, att vara med om vissa hemska saker som verkar hända, och så vidare...när någon berättar sitt livs historia så är det fortfarande baserat på orsak och verkan som bytt plats. Man tror att de här händelserna har 'orsakat' en bestående verkan på sinnet. Man ser inte att sinnet har trott sig vara skyldigt och att det kallat fram vittnen som förstärkt skulden. Istället, genom egots lins, så uppfattas det som att de här händelserna och förhållandena i världen på något sätt skulle vara förorsakande.

Deltagare 1: Vad som hjälpte mig var att komma ihåg att jag sagt åt världen vad den skall lära mig.

David: Och det håller också kvar det i det förflutna för att återigen, om någon säger, 'urkk' och ställer den frågan, 'varför skulle jag göra så?' ... så ställer man fortfarande frågan 'Varför?' istället för 'Vad är det till för, vad är Syftet?' Jag kan fatta ett nytt beslut just nu. Det oheliga syftet (att världen gjordes som ett angrepp på Gud och som ett ställe där man gömmer sig för kärleken och förstärker skulden) var ett beslut som fattades i det förflutna. Det tillhör det förflutna. I detta ögonblick kan jag välja att vara fri från det syftet. Det är vad det att hålla fast vid ett nytt syfte betyder – att precis nu så erbjuds jag en rättelse för det. Så om man säger 'jag sade åt världen vad den skulle lära mig' så håller det kvar den i det förflutna.

Deltagare 1: Och det är egentligen bara ytterligare ett sätt att säga att världen bara vittnar om mitt sinne... övertygelser. Så senaste gången vi pratade om det här så pratade jag om hur det egentligen är övertygelsen som kommer först och du påminde mig om att även det bara är en språngbräda eftersom övertygelsen och verkan, eller orsaken och verkan sker samtidigt.

David: Ja, de är ett. Egots trädstam och grenarna. Tanken som verkade ge upphov till världen, önskan att vara separerad från Gud, och alla verkningarna av den önskan, kosmos...är ett. Allt är historia så att säga. Jesus säger i slutet av Kursen, "Var är egot? Där mörkret var."

Deltagare 1: Och det är bara tidens skenbara linjärhet som döljer det faktum att de sker samtidigt.

David: Tiden är övertygelsen att orsak och verkan är separerade. Det är gapet, gapet som inte existerar. Det är hela poängen med Kursen. Du har lagt många leksaker i ditt gap och nu tror du att du kan leka med de här leksakerna och att du fått dem att leva. Det är som med Pinocchio. Du har projicerat fram en massa bilder och den här saken som verkade vara en orörlig trädocka verkar få ett eget liv. Och det skrämmer dig när de här leksakerna piper och klagar och gör vissa saker. Kanske tror du att du måste låsa in eller undvika vissa av dessa händelser eller omständigheter eller de här leksakerna. Och det står 'det här är barnleksaker'. Man måste

se att man hittat på de här leksakerna och genom att ge leksakerna eller hela manuset och drömmen ett annat syfte så kan man se att de inte är verkliga. Att de inte har något liv...att det inte finns något liv i leksakerna. Det stämmer inte alls överens med hur man tänker i världen, att man skall göra världen till en bättre plats... rädda de svältande barnen, rädda liv, alla bilder av räddningsinsatser på TV och så vidare som verkar vara så dramatiska. Att rädda liv. Det finns den här fruktansvärda saken som kallas för döden som verkar vänta med en krok på att fånga allt levande vid en viss tidpunkt, och livet är dyrbart, livet skall bevaras och förlängas, för att 'räddas'. Och ändå finns det inget liv där på filmduken. Det är något rätt så grundläggande och då man börjar förstå det, så blir innebörden av det långtgående eftersom det då låter mycket mer vettigt att sjunka ned under bilderna i ens sinne och släppa taget om dem, släppa taget och gå in i medvetenheten att det finns någonting verkligt... en verklig värld av verkliga tankar under alla dessa felsinnade attacktankar och mörka skuggbilder.

”Visar inte det faktum att du inte själv har lärt dig det du har lärt ut, att du inte varseblir Sonskapet som ett? Och visar det dig inte också att du inte ser *dig själv* som ett? För det är omöjligt att helt utan övertygelse vara framgångsrik i sin undervisning, och det är lika omöjligt att övertygelsen skulle finnas utanför dig. Du skulle aldrig ha kunnat undervisa om frihet om du inte trodde på den. Och det måste vara så att det du lärde ut kom från dig själv. Likväl är det tydligt att du inte känner detta Själv, och inte känner igen Det trots att Det är verksamt. Det som är verksamt måste finnas. Och det är endast om du förnekar vad Det har gjort som du möjligtvis skulle kunna förneka Dess närvaro.”(T-16.III.3:1-8)

Att försöka lära ut att världen i och av sig själv existerar som en objektiv verklighet och att försöka lära ut bakvända tankar är att försöka lära ut en omöjlig lektion. Och sinnet saknar bokstavligt talat övertygelse när det försöker lära ut den omöjliga lektionen, eftersom en del i sinnet vet att den inte kan läras ut. Det är som en kluven läroplan som försöker lära ut att en värld existerar åtskild från sinnet eller som försöker dela tankar som inte kan delas eftersom de inte kommer från Gud. De är falska tankar. Och vad det också för med sig (försöket att dela egotankar eller att lära ut det omöjliga) är ett förnekande av Självet, ett förnekande av Verkligheten. Det är där man behöver ge vakt på sitt sinne, där det blir så viktigt att mycket noggrant observera sina tankar och inte längre låta sinnet hålla så troget fast vid de här bakvända tankarna. Varför skulle jag vilja lära ut något som inte kan läras ut? Om jag vill komma till klarhet, varför skulle jag ge mig på att försöka lära ut något som inte kan läras ut? När man börjar ta itu med något av det här med orsak och verkan så börjar man på subtila sätt att betrakta sitt sinne mycket närmare. Häromdagen talade jag om 'Är inte det här underbart? Är inte det här gulligt?'... de olika saker eller små fraser som fyller upp när det blir tyst. Man börjar betrakta till och med dem. De finns inte där bara för lite trevligt småprat men man börjar så mycket vilja vara en kanal för den Helige Ande att det blir inte så där obehagligt med tystnaden som måste fyllas upp med de där kommentarerna eller de där 'jag undrar'-frågorna. 'Jag undrar varför det snöar så mycket?' eller nånting sånt. De verkar vara en konversation som skall fylla upp det döda tomrummet, tystnaden och obehaget och rädslan för den tystnad som finns där. Försök bara att betrakta sinnet, att betrakta tankarna utan att lyda under dem. Och att bara kunna insupa tystnaden, att bara sjunka in i den.

”Detta är en kurs i att lära känna sig själv. Du har lärt ut vad du är, men du har inte låtit det du är lära dig.”(T-16.III.4:1-2)

På ett sätt så är den Helige Ande en påminnelse om vårt Själv, vad vi i sanning är. Och när Han säger 'har inte låtit det du är lära dig' så är det försöket att lära ut och lära sig en värld som är omöjlig, ett försök att inte lyssna på den Helige Ande och inte låta det du är lära dig.

”Du har varit mycket noga med att undvika det uppenbara, och att inte se det verkliga orsak och verkansambandet som är fullkomligt tydligt. Likväl finns inom dig allt du har lärt ut. Vad kan det vara som inte har lärt sig detta? Det måste vara den del som verkligen är utanför dig, inte genom din egen projektion utan i sanning. Och det är denna del som du har tagit in, som inte är du.”(T-16.III.4:3-7)

Så vi kommer tillbaka till det felaktiga sinnet igen. Egot...allt medvetande, är det splittrade sinnet och det felaktiga sinnet, och så länge det tas in, i den betydelsen att skulden och rädslan och skammen ses som om de vore inombords (eller tros vara inombords) så ser jag inte att de på riktigt är utanför mig. Man måste sjunka ned under dem in i sinnet och gå nedanför dem för att se att de egentligen är utanför istället för innanför. Men så länge sinnet tror att det finns skuld och sorgsenhet och mörker och skam inombords så föredrar det att fortsätta fokusera och fästa blicken på filmduken och tro att orsaken till skulden och smärtan är där ute på filmduken, och världen fortsätter att tjäna som ett distraktionsmedel. Ett sätt att undvika att se inåt.

Det handlar egentligen bara om att separera agnarna från vetet. Att separera det profana, attack-tankarna, från de verkliga tankarna. Urskillning mellan det felaktiga sinnet och det rätta sinnet. Man kan närma sig det hur man vill men det är vad det handlar om. Vad kan det vara som inte har lärt sig det? Det kan bara vara det felaktiga sinnet som inte har lärt sig vad vi verkligen är, som inte inser det orsak och verkansamband som är fullständigt uppenbart.

Deltagare 1: Alltså för mig känns det som att jag inte vill glömma det, eller inte skall glömma det. Man skulle också kunna säga 'Vad kan det vara som skulle kunna glömma?'

David: Ja. Man börjar verkligen förstå varifrån det där måste komma. Och till syvende och sist så är det det där med att lära sig Kursen helt och hållet eller inte alls. Det finns övningar i arbetsboken där det står 'Du är inte två själv, utan ett.' Och under min predikan igår om 'Jag är en andlig varelse som har en mänsklig upplevelse' så gick jag lite in på det. Vilken del av det påståendet måste förlåtas? Den senare delen! Det här om den mänskliga upplevelsen, 'Jag är ju inte mer än människa'. Alla de här rättfärdigandena av fel och misstag. 'Men jag är ju inte mer än människa'. Du är inte två själv. Du tror att du är delvis god, delvis ond, att du delvis känner smärta och delvis känner glädje, delvis det ena och det andra. Du kan inte vara två själv. Det blir ett enda stort antingen eller. Du är antingen perfekt, oändlig, absolut oföränderlig... eller vad skulle det annars finnas att välja på? Vad kan det när allting kommer omkring vara annars? Du kan inte vara någonting annat än det. Det leder fram till detta enda beslut.

”Och det är denna del som du har tagit in, som inte är du. Det du låter komma in i ditt sinne förändrar det faktiskt inte. Illusioner är enbart övertygelser om någonting som inte finns. Och den skenbara konflikten mellan sanning och illusion kan endast lösas genom att du separerar dig själv från illusionen och inte från sanningen.”(T-16.III.4:7-10)

Den sista insikten vi kan nå är helt enkelt att sanningen är sann. Det låter lustigt när man läser det där, man kanske skulle förvänta sig något storslaget. Men det är hela grejen, att sanningen är sann. Men för att förstå det måste man förstå vad som är falskt. Det är därför när vi pratar om självbilden, så är självbilden inte bara små personliga övertygelser utan bokstavligt talat övertygelsen som gav upphov till världen, till kosmos. Allt det här bakvända tänkandet är vad som är falskt. Så självbilden är inte bara en persona, utan personen är bara en del av vad sinnet har svept in sig i... det vilseledda sinnet har svept in sig i en kropp, och en soffa och ett

rum och ett område med snöflingor och en sjö och några moln och resten av världen och ett solsystem. Det har spunnit ett nät av tid, rum och form runtom sig. Och stöttorna till allt det här är just det här med orsak och verkan. Övertygelsen att det verkligen är möjligt att separera sig från Skaparen är det som föreföll framkalla allt detta och genom att helt enkelt vända sig inåt i sinnet och se osanningen i den orsaken, så kan den inte ha verkliga verkningar om det inte är en verklig orsak. Det som man kommer fram till är att man förstår att man drömt fram hela det här, och för det andra att jag kan ge hela det kosmos jag drömt fram ett nytt syfte. Och till sist, i den yttersta bemärkelsen, så finns inget behov av det här kosmos längre. Det vill säga allt vad det här syftet kan visa är att det enda syftet med den här världen är att man går förbi den utan att dröja sig kvar för att se någon strimma av hopp i någonting man tror att den erbjuder. Det finns liksom inget av värde kvar i kosmos... att man skulle kunna få ett paradiset på jorden eller i någon annan himlakropp eller vad det nu skulle vara. Det är här Kursen bokstavligen talat tar oss bortom alla kanaliserade skrifter som säger att 'det finns en perfekt värld där alla lever i fred och harmoni' och där det fortfarande beskrivs som personer och separata varelser. 'En perfekt regering'... det är en utopi. Det närmaste utopi som Kursen skulle komma är den Verkliga Världen, vilket helt enkelt är att se att hela världen är en illusorisk projektion, och att inte finna något tillhörande värde eller mening i något avseende.

Nästa avsnitt är kapitel 21, avsnitt 2, paragraf 9.

”Vi har redan sagt att önsketänkande är egots sätt att hantera det som det vill ha för att åstadkomma detta. Det finns inget bättre sätt att visa önskanets makt, och därför trons, än att få dess mål att tyckas verkliga och möjliga. Tron på det överkliga leder till anpassningar av verkligheten för att få den att passa galenskapens mål. Att ha synden som mål framkallar varseblivningen av en skrämmande värld för att rättfärdiga dess syfte. Det du önskar kommer du att se. Och om dess verklighet är falsk kommer du att upprätthålla den genom att inte inse alla de anpassningar som du har gjort för att göra den till det.”(T-21.II.9:1-6)

I mitt liv har jag lagt märke till att några människor pratar om 'katastrofscenarier' men jag brukade börja med 'OK, jag måste göra det här' och sen frågade jag 'Varför måste jag göra det här?' och sen sade jag 'Jag måste göra det här på grund av det där' och sedan skala ned det från mer subtila saker såsom status och makt och berömmelse och så vidare ned mer och mer, som Maslow gjorde till grundläggande behov. Sådana grundläggande behov som mat, kläder och tak över huvudet. Och sen när man börjar gå vidare därifrån och går in i sinnet och ned till trosföreställningar så kommer man till trosföreställningar om nivåer, nivåer av behov... att jag har behov på olika nivåer; emotionella behov, fysiologiska behov och så vidare. Sinnet är fortfarande splittrat i olika nivåer och olika behov. Och sen går man vidare ned förbi det till tron på nivåer av behov och då kommer tron på nivåer. Det är fortfarande en trosföreställning och under det finns fortfarande tron på brist och knapphet och uppoffrande. Sen under det finns tron på separation, att tron på separation är möjlig. Det var där tron på brist uppstod – från den övertygelsen att jag kunde separera mig från min Skapare, att jag plötsligt saknade någonting. Att jag inte var hel och fullkomlig. Men vad som är till hjälp är att se på alla anpassningar, de olika försöken till magi och försöken att bygga en självbild, att bli en mogen, respekterad, hälsosam, ansvarstagande vuxen som har infört allehanda anpassningar i mitt sinne till den där allra första tron på separation. Det är som, ni vet när en damm börjar brista. Några småstenar lossnar och man börjar plugga igen ett hål och sen springer man vidare och pluggar igen ett till. Den här världen gjordes som ett gömställe. Den bara verkar kräva så många anpassningar. Alla de försvar som sinnet använder grundas på den bakomliggande övertygelsen att det finns någonting som skall försvaras. Och att de försvararen är nödvändiga och till hjälp och till nytta. Sinnet har otroligt många trick och försöker använda magi och alla

slags saker för att dölja den här förtvivlan som tros vara verklig. Och det enda sättet att lägga ned försvaren och försöken att använda magi är att titta rakt in i sinnet och titta rakt på 'orsaken' och se att 'den stora stygga vargen' eller 'trollkarlen från Oz' så att säga, den som verkar vara den här kontrollerande, mäktiga, dominerande saken inte är något annat än den här lilla musen som inte har någon som helst betydelse. Man bara slutar tro på den. Det är verkligheten en frigörelse.

OK, vi fortsätter, vi kommer tillbaka till det här med orsak och verkan...

"När det sanna seendet förnekas blir en sammanblandning av orsak och verkan ofrånkomlig."(T-21.II.10:1)

När ljuset i sinnet förnekas så blir bakvänt tänkande ofrånkomligt eftersom det ses som nödvändigt och som en del av den där tanken på ett 'gömställe'.

"Syftet blir nu att hålla orsaken till verkan dold, och få verkan att framstå som orsak. Detta skenbara oberoende av verkan gör att den kan betraktas som fristående, och i stånd till att tjäna som orsak till de händelser och känslor som dess upphovsman tror att den orsakar." (T-21.II.10:2-3)

Så det är bokstavligt talat en värld åtskild från Himlen där tankar verkar ha lämnat sin källa och där Gud inte har någon makt över vad som har gjorts. En objektiv verklighet åtskild från tänkarens sinne har blivit till. Vad som åstadkommit är hela det där där drömfiguren verkar vara utelämnad åt drömvärlden. Utöver att den är utelämnad åt drömvärlden så ses drömfiguren också som förorsakande. Så den kan göra saker, den kan orsaka händelser som påverkar andra saker. Så när någon verkar mörda eller döda eller överge eller något sånt, så ses det som ett förorsakande medel som kan agera i och av sig själv. Man ser inte att det är en del av pjäsen och att jag är ett sinne och producent/regissör, att jag har gjort upp allt i förväg på det här sättet. Det verkar som om karaktärerna har sina egna viljor, så de är också förorsakande. Till exempel: 'du orsakar mig massa elände. Du sårar mina känslor. Du fick mig att skratta.' Man ser inte att sinnet har valt alla känslor och alla sinnestillstånd.

"Vi talade tidigare om din önskan att skapa din egen skapare, och att *vara* fader och inte son till honom. Detta är samma önskan. Sonen är den verkan vars Orsak han vill förneka. Och därför tycks han vara orsaken som framkallar faktiska verkningar. Ingenting kan ha verkan utan en orsak, och att blanda ihop de två är enbart att inte kunna förstå någon av dem. Det är lika nödvändigt att du förstår att du gjorde den värld du ser, som att du förstår att du inte skapade dig själv. *Det är samma misstag.*"(T-21.III.10:4-11:2)

Det är 'auktoritetsproblemet'. Det är där vi kommit fram till att säga att 'jag hade fel om allt'. Att ha fel om övertygelsen att jag rycktes isär från min skapare och att jag kunde åstadkomma en värld åtskild från Gud och också övertygelsen att jag kunde ge upphov till mig själv. Det är den underliggande övertygelsen bakom den så kallade 'Självförbättrar-rörelsen' där jag är en självskapad bild och jag kan förbättra och forma mitt eget självs öde.

Deltagare 2: Förklara lite om 'auktoritetsproblemet'.

David: Auktoritetsproblemet är det där förnekandet av Anden. Att tro att du kan ge upphov till en värld eller efter eget gottfinnande åstadkomma ett själv är att förneka att du är vad du är, att du är en Guds Verkan, att du är Ande, och att du är så som Gud skapade dig.

Deltagare 1: Och det kan inte förändras.

David: Och det kan inte förändras. Verkligheten är bara din att acceptera, inte att välja från. Och naturligtvis är det så att för att ge upphov till dig själv, så måste du först vara övertygad om att verkligheten är din att välja från. Jag kan välja att stanna med den här familjen eller jag kan välja att lämna. Jag kan välja att återvända till universitetet eller inte. Jag kan välja att träna och förbättra min kropp eller så kan jag välja att strunta i det. Alla försök att göra en bättre person är något som varseblivs från det grundläggande antagandet att jag kan ge upphov till mig själv, och att verkligheten är min att välja från. Jag kan välja att leva där jag vill leva. Jag kan välja att resa dit jag vill resa. Jag kan välja att ha kvar min kulturella eller etniska identitet. Jag kan välja att tala det språk jag vill tala. Man kan säga att pluralismen får ett värde. Inte ens den här 'respekten för mångfald' handlar om att till syvende och sist vilja se den likhet som är, eller att acceptera den universella Verkligheten som är. Det är fortfarande ett försök att klamra sig fast vid mångfald och olikheter, att fortsätta klamra sig fast vid övertygelsen att jag kan ge upphov till mig själv.

Deltagare 1: Den frasen du använde, att vara övertygad om att jag kan välja från verkligheten. Kan det sägas vara samma sak som 'jag upptäcker verkligheten'?

David: Ja. Att jag kan styra mina egna tankar är ett annat sätt att säga det. Jag kan plocka ut och välja från verkligheten. Och Jesus säger tydligt i Kursen att om du tror att du kan bringa ordning i dina tankar och sen får du det här störda tankesystemet, så känner du dig ansvarig för kaoset och oordningen och sen känner du dig skyldig. Skuld kommer automatiskt från ett sinne som tror att det kan styra sina egna tankar. Det är oundvikligt. Och det står att 'Gud ordnar dina tankar'. Det är där den Gudomliga Ordningen kommer in.

"Glöm inte att valet av synd eller sanning, hjälplöshet eller makt, är valet att antingen attackera eller hela. För helande kommer av makt, och attack av hjälplöshet. Den du attackerar *kan* du inte vilja hela. Och den du skulle vilja ha helad måste vara den som du valde att skydda mot attack. Och vad är detta beslut om inte valet att antingen se honom genom kroppens ögon, eller låta honom uppenbaras för dig genom sant seende. Hur detta beslut leder till sina verkningar är inte ditt problem. Men vad du vill se måste vara ditt val. Detta är en kurs i orsak och inte i verkan."(T-21.VII.7:1-8)

Det här är en kurs i tänkande och inte i former och beteenden och det yttre. Och det finns den där meningen: "Hur detta beslut leder till sina verkningar är inte ditt problem." Med andra ord så behöver man inte ens räkna ut hur sant seende fungerar eller så, utan det är att ha önskan och villigheten till sant seende – det är hela grejen.

Nu är vi på kapitel 24, avsnitt 5, paragraf 2.

"I drömmar byter orsak och verkan plats, för här tror den som gjorde drömmen att det han har gjort händer honom själv. Han inser inte att han plockat en tråd här, en lapp där, och vävt en bild av ingenting. För delarna hör inte ihop, och helheten bidrar inte med någonting till delarna som kan ge dem mening."(T-24.V.2:2-4)

Det är bara ännu ett sätt att säga det vi nyss talade om. Det vilseledda sinnet tror att det kan plocka från, välja från, och sätta ihop verkligheten så som det vill ha den och det är vad det ser. Och inte bara ger det delarna namn och skiljer delarna från varandra utan det börjar defi-

niera hur det vill att delarna skall relatera till varandra. Det är vad mycket av det världen lär ut handlar om, inte bara vad delarna är utan hur de förhåller sig till varandra.

Deltagare 1: Och det finns ingen relation mellan illusioner. Det har jag börjat mycket tänka på på sistone. Och sinnets försök att se relationer där det inte finns några är bara sinnets försök att ordna kaoset och få illusionen att inte verka vara illusion.

David: Ja, det är mycket viktigt att förstå begreppen. I himmelriket, så är den enda eviga lagen 'det du utsträcker (eng. extend) är du'. Och i den här världen, så blir lagen förvrängd och anpassas till 'det du projicerar kommer du att tro på'. Så begreppen måste uppdagas i sinnet och släppas taget om därför att attack-tankar (falska tankar) måste projiceras. Med andra ord så kan de inte hållas samman. Man kan inte hålla fast vid den Helige Andes tankesystem och attack-tankar därför att det blir en outhärdlig konflikt att försöka hålla fast vid två tankesystem som strider mot varandra. Så attack-tankarna måste projiceras. Och vad sinnet projicerar tror det på. Det var det vi läste tidigare, att i den här bemärkelsen så har separationen inträffat eftersom man har accepterat den i ens sinne. Man tror på den och att förneka det skulle vara att använda förnekande på ett olämpligt sätt. När det vilseledda sinnet hyser tankar (vanföreställningar) i sinnet som inte är av Gud så måste de projiceras... eftersom varje tanke antingen måste projiceras eller utsträckas. Guds Tankar utsträcks och det felaktiga sinnets tankar projiceras. Så det är absolut nödvändigt att sinnet släpper taget om eller blir medveten om och släpper taget om de begrepp som inte är av Fadern... varje begrepp som inte är av Fadern, varje trosföreställning.

Deltagare 2: Jag tror, och vi började prata om det här en gång, att när jag började läsa den här informationen och så i takt med att min medvetenhet ökade så började jag se hur mycket orsak och verkan kastats om och det var nästan som att bli bombarderad. Jag kände mig bombarderad av det bakvända tänkandet och jag antar att vad det handlar om är att jag bara framkallar de vittnen som säger 'Ja, det är omöjligt för dig att tro på det här' men samtidigt... jag kommer ihåg...det är den saken som kommer till mig när vi tittar på det nu...ungarna kommer in genom dörren och börjar prata om orsak och verkan, omkastat! Och Tom kommer in och så börjar han att göra det. (både ungarna och Tom ger tydligen uttryck för den gamla vanliga 'förståelsen' som är upp-och-nedvänd, ö.a.) Och jag känner liksom...Hur passar jag in i den här bilden? Om jag ska vända om mitt tänkande totalt och inte ge efter för det där tänkandet längre, hur passar jag då in i den här bilden. Jag kommer bara att gå och sätta mig i hörnet och hålla truten! För jag kommer inte ha någonting att säga! (skrattar)

Deltagare 1: Men bilden kommer att förändras...

Deltagare 2: Ja det är jag säker på.

Deltagare 1: Då sinnet förändras så måste de bilder som används som vittnen förändras.

Deltagare 2: Där är också omkastandet av orsak och verkan. Jag är inte ens säker på vad det är jag gör men jag ser att det finns ett omkastande av orsak och verkan i det... att jag tror om jag ändrar mitt sinne så kommer det att vålla mig problem.

Deltagare 1: Därför att det som vittnar om ditt sinne ses inte som det som vittnar om ditt sinne utan de ses som åtskilda från ditt sinne och separerade från dig som individuella sinnen som kommer att fortsätta att vara insnärjda i det här bakvända tänkandet och du kommer att fort-

sätta att tänka: 'Hur ska jag kunna fortsätta att vara i närheten av allt det här bakvända tänkandet?'

Deltagare 2: Eller till och med som förälder, ungarna kommer till mig och säger, 'Hur gick det här till?' eller 'Hur ska vi göra med det här?' och jag tänker, oj då, vad ska jag säga? Ge dem det svar de förväntar sig eller informera dem om vad som står i lexikonet eller...

Deltagare 1: Ge det svar som en lärare skulle ge dem, eller ge dem ett svar som en Guds lärare skulle ge dem.

Deltagare 2: Just det. Och det handlar bara om att skilja dem åt. Istället för att bara se att den Helige Ande nu får ett tillfälle att verka genom mig, så är det som att jag måste veta svaret i förväg och vara förberedd så att när de ställer frågan till mig så blir det inte 'Åh herre gud, jag måste tänka igenom det här. Kan ni vänta tio eller femton minuter så återkommer jag eftersom jag verkligen måste tänka igenom det här i mitt sinne innan jag ger er ett svar.'

David: Jag tror att bakom 'Hur passar jag in i den här bilden?' så är vi tillbaka till 'drömmaren av drömmen' kontra 'drömfigur'. Vad som ligger under det och utgör grunden till det är 'Jag hör hemma i den här bilden'. Oavsett om det är den här bilden eller i allmänhet. Den här bilden av världen eller den här bilden av ett hem.

Deltagare 1: Jag är i den, jag är i bilden! Och jag hör hemma här. (skrattar)

David: Och mitt sinne verkar förändras och verka konstigt nu. I början så var det för mig att när jag verkligen dök ned i Kursens tankar så var det den friktionen jag kände. Att åka på släkträffar och där alla pratade om allt möjligt... och det kändes som 'Herregud, om jag fortsätter med det här... jag känner mig konstig, det känns som att jag är ute på ytterkanten just nu. Och det kan bara bli värre'. Och det var så jag uppfattade det eftersom det är den riktning det verkar ta, på ett dramatiskt sätt i rakt motsatt riktning. Och jag tror att det jag var rädd för då, jag projicerade min rädsla på framtiden och jag målade verkligen upp att jag skulle bli ensam. Jag målade upp ett munkliv där jag skulle bo i en hydda eller någonting någonstans.

Deltagare 1: Utfrusen av alla som man tidigare kunde ha umgåtts med.

Deltagare 2: Vem skulle vilja umgås med en?

David: Och överraskningen sen då, eller helomvändningen som har blivit att jag känt mig Kallad inifrån att åka till ställen, göra saker, prata, och träffa människor. Det är som det jag berättade om då jag åkte till Roscoe (tidigare säte för Foundation for Inner Peace, ö.a.) och träffade en massa människor i det gemensamma köket. Det var som att jag kallade fram vittnen som ville höra vad som kom ut, men dem som jag förut betraktade som min biologiska familj brydde sig inte... de var inte mottagliga.

Deltagare 1: Och de sade till och med 'jag tror du behöver hitta någon annan att prata om de här sakerna med', eller hur?

David: Ja, en gång, i början. Och det var bara att följa den Vägledningen och åka till Roscoe eller upplevelsen med Dorothy, och bara sitta och prata och genast så klickar det till och man får den här upplevelsen av att 'Du kan också se det!'. Att frammana någon som vittnade om mitt förändrade sinne och som gav tillbaka de tankarna till mig, som reflekterade de tankar

som jag kände. Det blev en sådan motvikt till allt det där om att jag skulle bli ensam, att det faktiskt fanns de som kunde höra vad jag pratade om. Och att sen fortsätta i den riktningen mer och mer oavsett om det varit med resorna eller med våra diskussioner eller vad det nu är. Men det som var smärtsamt var att försöka få ihop det med den gamla bilden...den här nya sortens upplevelse...

Deltagare 1: Att du inte riktigt visste vad det var. Du visste inte vad det här 'andra' var men på något sätt så försökte du fortfarande få ihop det med det som var bekant för dig.

David: Och känslan att det här var en resa eller en Vägledning som jag verkligen var tvungen att följa. Jag ville verkligen följa den. Hela tiden kallade Rösten på mig och jag kände det här kallet till något som jag inte visste vad det var, även under de år på universitet då det verkade som om jag försökte få ihop något och göra någon slags karriär, specialisera mig inom något eller hitta något att åtminstone yrkesmässigt etablera mig som eller någon sysselsättning. Men jag kände att med det här kom också att 'jag måste ge efter, jag måste följa den här Vägledningen även om jag inte har någon klar bild. Jag kan inte projicera ut och veta hur det kommer att se ut.' Jag tänker på några av berättelserna om olika helgon och så kallade visa människor, jag tänker på Meher Baba. Där han kom till ett läge där han gick in i tystnad. Tara Singh gick enligt uppgift in i tre års tystnad och talade någon gång då och då med människor i affärer och så. Men Meher Baba gick bara in i tystnad, total tystnad. Och hans ögon lyste så och hade en sån dragningskraft att människor kom för att sitta i hans närhet. Och till slut fick han ett sånt här bord med bokstäver på, som ett Ouija-bord där man pekar på bokstäver, och han undervisade genom det. Han tog bokstavligt talat, en bokstav i taget. Det verkade gå långsamt, människor var där och de skrev ned det som kom igenom. Men han gick bokstavligt talat in i tystnaden. Och så som folk vanligtvis tänker så blir det liksom 'Åh men kom igen, vad är det här? Alla pratar. Vad tror du att Gud gav människor munnar för?'

Deltagare 2: Att bara vara villig att göra vad som krävs.

David: Vad vi pratade om tidigt i den här diskussionen var när Jesus tog upp beredvillighet och mästerskap. Beredvillighet antyder inte mästerskap men det betyder att det finns en potential för en verklig förändring i sinnet. Beredvillighet är inte någonting som man kan kulti- vera utanför sig själv därför att det inte finns någon beredvillighet utanför en själv. Det är egentligen beredvillighet i ens eget sinne. Däremot ibland, så har Tom sagt 'Tja, vi sitter och pratar en hel del. Kom så gör vi något' eller att han vill se en fotbollsmatch. Det är inte ovanligt. När vi var på Course in Miracles-sammanskomsten för några år sedan så kommer jag ihåg att precis mot slutet av den så sprang folk ut till TVn för att se på basket. 'Nu får det räcka med det här nu, låt oss verkligen kolla på matchen'. Jag kommer ihåg folks kommentarer om det. Det var ett riktigt tydligt exempel på 'Nu får det räcka, lämna den här workshopen och gå tillbaka till matsalen'.

Deltagare 1: 'Jag kan bara hålla på si och så länge.'

David: Ja, och det är inte gott eller ont eller rätt eller fel. Men för att verkligen gå inåt och fokusera på att observera ens sinne och att verkligen vilja ha den där förändringen i sinnet, förändringen från beredvillighet till mästerskap, till att verkligen generalisera... är en högst intern angelägenhet. Ni vet hur Kursen säger att läroplanen är i högsta grad individuell. När man verkligen ser på det i de termerna så ser man att man inte kan driva på sin broder. Man kan bara fokusera på var man själv är och det gör att man inte behöver fundera så mycket på

andra. Jag känner att det är vad Tom säger många gånger. Han känner att du verkligen är nära något, att du är nära fyren och han vet någonstans djupt inom sig att det är viktigt, den fyren.

Deltagare 1: Inte bara för dig, utan också för honom.

David: ...också för honom. Och det finns också en del av sinnet som säger 'Jag tycker om att ta det lugnt och kolla på fotboll. Jag njuter av en golfrunda. Jag njuter av en god middag eller att umgås med folk. Det är sånt jag gillar. Jag är inte redo att generalisera. Jag är inte redo att ta det här och generalisera det tvärs över, men jag får en känsla av att du är nära något och jag tittar på. Och bortom det så vet jag att vi hör ihop på ett sätt så att jag vet att det du gör för dig, det gör du för mig och allihop.' Det var så jag kände det när jag berättade om det här för en massa vänner. Jag öppnade mig verkligen och försökte göra mig själv tillgänglig och folk blev verkligen attraherade och sen kom reaktionen... folk såg att 'Det här hotar mitt vardagliga liv... och det hotar det sätt som jag föreställer mig mitt liv...det finns vissa delar som jag gillar i hur jag ser på mitt liv och jag vill inte komma så nära längre...Jag är inte redo för att engagera mig så. Jag skulle vilja kunna engagera mig så mycket som ni andra... men jag är inte där och jag behöver gå och plaska i dammen lite mer.' Och det är OK. Det är lugnt. Men hela grejen är att det ligger utanför 'Jag vill gå från beredvillighet till mästerskap...jag vill lära mig hela läxan'. Och det tar en bort från det här yttre och från hela tanken på bröder.

Det är som det här Raj-materialet där Paul går igenom några av den typen av provningar och det Raj säger i grund och botten är, 'att samla en flock är inte nödvändigt för att stanna kvar vid Hemvänderfyren (eng. Homing beacon, ö.a.) och kanske blir det en flock, kanske blir det inte en flock. Kanske säger några i flocken att 'den här ledaren är galen' och lämnar flocken och några av dem kan till och med verka nå målet snabbare i en annan flock. Ingenting av det behöver du bry dig om Paul... din uppgift är att stanna kvar vid fyren...förlora inte fyren ur sikte.' När jag läste det så var det verkligen till hjälp för mig också därför att det finns en sån tendens att titta på den flock man har runt sig. Oavsett om det är en biologisk familj eller...det är bara en rökridå för de andra därför att så fort man börjar tänka att man är en del av en Kursen-familj eller Kursen-gemenskap eller vissa människor...så händer samma sak där. Det är inte annorlunda. Sinnet kan tro att det kommer att vara annorlunda nu därför att de är Kursen-studerande eller nåt sånt. Men det är inte det det handlar om heller. Det handlar fortfarande om att 'jag måste hålla mig kvar vid fyren och jag måste sluta rikta min uppmärksamhet på vem som flyger i formation och vem som inte gör det, vem som är med i flocken och vem som lämnar flocken', hela det här dramat med andligt uppvaknande, så att säga, ur ego-bemärkelse så är det allt det där bara ännu en distraktion. Och du har upplevt båda dem där, både med frustrationen i familjen där och också när vi haft sammankomster och du en gång ute på verandan uttryckte dig om att 'de säger jag är redo, jag är redo, jag är redo... och så är de inte här! De borde vara en del av den här flocken! Om de verkligen ville hålla sig vid fyren så skulle de förbaska mig vara här!'. Och det är samma sak. Som Raj säger, 'Säg till dem, 'ni är välkomna att flyga med mig och ni är välkomna att inte flyga med mig. Det är ert val''. Det spelar egentligen ingen roll.

Jag tycker att våra sessioner för undervisning och inläring är till så stor hjälp och vi har alla sagt att vi skulle vilja att det här fortsätter och till och med vad beträffar hur, var eller när så tror jag att vem som helst av oss som känner sig vägledad att kommunicera med någon eller något, om vi arbetar med några av kassetbanden eller om vi känner stark vägledning som Beverly gjort då och då, att ringa eller att skriva till någon, att följa den vägledningen, att verkligen lita på den och om saker händer så... det är bara att vi verkligen håller oss öppna för

det. Vi vill nå mer och mer klarhet genom de här undervisnings/inlärnings-situationerna vart det än tar vägen.

Så, vi fortsätter med orsak och verkan och nu flyttar vi oss till kapitel 28, avsnitt 1. Att göra rädslan ogjord, minnet i nuet.

”Miraklet gör ingenting. Allt det gör är att göra ogjort. Och således upphäver det hindret för det som har gjorts. Det lägger inte till, utan tar enbart bort. Och det som det tar bort har för länge sedan försvunnit, men eftersom det bevaras i minnet tycks det ha omedelbara verkningar. Den här världen var över för länge sedan. De tankar som gjorde den finns inte längre i sinnet som tänkte dem och älskade dem en liten stund. Miraklet visar bara att det förgångna är borta, och det som verkligen är borta har inga verkningar. Att minnas en orsak kan endast framkalla illusioner om dess närvaro, inte verkningar.”(T-28.1.1:1-9)

Det där är en höjdare. Det förklarar mycket av det vi har pratat om.

”Miraklet visar bara att det förgångna är borta, och det som verkligen är borta har inga verkningar. Att minnas en orsak kan endast framkalla illusioner om dess närvaro, inte verkningar.”(T-28.I.1:8-9) ”Att minnas är lika selektivt som att varsebli, eftersom det är varseblivningens förgångna tidsform.”(T-28.I.2:5)

Det där är en intressant tanke. Att minnas är varseblivningens förgångna tidsform.

”Det är att varsebli det förgångna som om det hände nu, och fortfarande kunde ses. Minnet, liksom varseblivningen, är en färdighet som du har hittat på för att ersätta det som Gud gav dig vid din skapelse. Och liksom allt som du har gjort kan det användas för att tjäna ett annat syfte, och för att vara medlet för någonting annat. Det kan användas för att hela i stället för att skada, om detta är vad du önskar. Ingenting som används för att hela innebär någon ansträngning att göra någonting överhuvudtaget. Det är en insikt att du inte har några behov som innebär att någonting måste göras. Det är ett minne som inte är selektivt, och som inte används för att vara ett hinder för sanningen. Allt som den Helige Ande kan använda för att hela har givits till Honom, utan det innehåll och de syften för vilka de har gjorts. De är bara färdigheter utan någon tillämplighet. De väntar på att bli använda. De är inte tillägnade någonting och har inget mål.”(T-28.I.2:6-3:7)

Så det där uttrycker verkligen tydligt det vi har sagt hela tiden om att dra tillbaka alla syften som jag har givit allting ...bord, stolar, kroppar, hus, gröna papperslappar, metallskivor (sedlar och mynt, ö.a.).

Deltagare 1: ”Inte selektivt minne” är ett intressant uttryckssätt.

David: Därför att allt selektivt minne använder det förflutna och väljer ut vad jag vill att saker skall betyda för mig, vad jag tror att de betyder. Icke-selektivt ger intrycket att det är universellt, att Helige Andes syfte är en universell tillämpning och att ingenting i den här världen är tillägnat något eller har något syfte. Alla särskilda och specifika förmågor, färdigheter, föremål. Det hänger ju också ihop med vad vi har sagt att de egentligen inte har något samband med varandra. De har bara ett samband, allt som är specifikt får bara samband genom Helige Andes syfte men de har inget samband med varandra. Så, en soffa och en kropp eller ett hus och en kropp eller en bil och en kropp verkar ha rätt så starka samband. Bilar verkar vara väldigt nödvändiga, i världens ögon, för att köra runt de där kropparna. Och ändå har inga före-

mål i världen och inga förmågor någon inbyggd, inneboende betydelse eller nytta i och av sig själva eftersom hela tanken på 'i och av sig själva' är felaktig. Det finns inget som är specifikt i och av sig självt. Om det här verkar vara rätt så otroligt så börjar hela den konstruerade världen att vackla om det accepteras.

Deltagare 1: Jag tänker på den liknelse du använde med pärlor som satts på en gyllene tråd och att den gyllene tråden är Helige Ande, eller Helige Andes syfte och pärlorna är det specifika eller isolerade eller individuella vad det nu är som i sig själva bara är kringströdda och inte har någon mening eller nytta utan tråden som löper mellan dem.

David: Och om du tog den här metaforen ett steg till så skulle du se att det är ett halsband eftersom tråden egentligen inte har någon början och inget slut. Och därför har inte pärlorna det heller...

Deltagare 1: Vad är fram och vad är bak?

David: Ja, den är inte linjär. Om man tog metaforen att man bara håller i en tråd med pärlor påträdda så skulle man ha något linjärt medan halsbandet eller cirkeln är hela grejen med Helige Andes syfte och saknar början och slut.

”Den Helige Ande kan förvisso använda sig av minnet, för Gud Självs finns där. Men detta är inte ett minne av tidigare händelser, utan bara av ett nuvarande tillstånd. Du har så länge varit van vid att tro att minnet endast innehåller det som är förgånget, att det är svårt för dig att inse att det är en färdighet som kan minnas *nu*. De begränsningar på minnet som världen påtvingar det är lika omfattande som dem som du låter världen påtvinga dig. Det finns ingen länk mellan minnet och det förgångna. Om du vill ha den där, då finns den där. Men det är bara din önskan som har gjort länken, och endast du har hållit fast den vid en del av tiden där skulden fortfarande tycks dröja kvar.”(T-28.I.4:1-7)

Och den delen av tiden då skulden verkar dröja kvar är det oheliga ögonblicket. Varje gång det oheliga ögonblicket framkallas och tros vara nuet så förnekas nuet, det heliga ögonblicket förnekas när det förflutna förs in i nuet. Så varje gång man bringar ordning i begrepp eller tankar, varje gång man dömer, så är det fortfarande ett försök att förneka att de bara är bilder och att egotankarna och de projicerade bilderna redan är över och förbi. De är en del av det där oheliga ögonblicket. Så det felaktiga sinnet existerar helt och hållet i det oheliga ögonblicket eftersom det felaktiga sinnet är imperfekt. Och det rätta sinnet som skulle kunna motsvara förlåtelse är i nuet. Så om vi talar om det felaktiga sinnet, det rätta sinnet, så talar vi om skuld kontra förlåtelse... hur man än gör det så är det det förflutna och framtiden. Och förlåtelse är i det rätta sinnet eller i det innevarande ögonblicket.

Deltagare 1: Heliga Ögonblicket och det oheliga ögonblicket.

David: Ja. Och något som har kommit till mig de senaste dagarna också har varit att miraklet är som en punkt. Det felaktiga sinnet är som en linje och miraklet är som en punkt, bara en punkt, alltid en punkt. Och faktiskt, om man använder det som en linje-metafor så är det en punkt som kollapsar linjen. Men istället för att tänka 'Jag är Guds Heliga Son, jag är Ett, jag är Allhet' så är steget för att förstå det 'jag är en punkt istället för en linje'. Så närhelst jag frestas att tänka på vad jag gjort i det förflutna eller på vad som kommer upp så kan jag tänka 'jag är en punkt, inte en linje'. Det är verkligen enkelt, det är en geometrisk metafor.

Deltagare 1: Jag gillar bilden av hur jag lägger märke till att jag tänker på mig själv som en linje och sen sjunker det ihop och blir bara en punkt.

David: Dessutom, för somliga så kan det vara en fråga om 'Tja men hur går det ihop med att jag är allting och överallt eftersom en punkt kanske några människor tänker på som något väldigt litet men en punkt precis som en prick kan förstöras.' Miraklet är en varseblivning men det är som om hela tids- och rumskosmos är den punkten. Man kan observera den punkten från miraklet och man ser att all tid och allt rum sker samtidigt. Det är inte linjärt och allt innesluts i det där oheliga ögonblicket. Man kan tänka på det oheliga ögonblicket som en slags punkt som man kan observera från miraklet. Och i den betydelsen så inbegriper det överallt där man skulle kunna vara, allt är inbegriper i den punkten. Det tar bort känslan av avstånd och läge och plats.

"Den Helige Andes användning av minnet är helt oberoende av tiden. Han försöker inte använda det som ett medel för att hålla kvar det förgångna, utan snarare som ett sätt att låta det försvinna. Minnet innehåller det budskap som det tar emot, och gör vad det anförtros att göra. Det skriver inte budskapet, inte heller bestämmer det vad det är till för."(T-28.I.5:1-4)

Minnet är precis som tiden och kroppen och relationer och allting annat. Det är bara något neutralt som kommer att tjäna sitt syfte som allting annat i sinnet. Det är en färdighet som gjordes av det vilseledda sinnet och vi är tillbaka till 'Vad är mitt syfte? Vad är det till för?' Det har inget inbyggt syfte i och av sig själv.

"Likt kroppen är det utan syfte i sig självt. Och om det tycks tjäna till att omhulda ett gammalt hat, och ger dig bilder av orättvisor och oförrätter som du har bevarat, då är det detta som du bad att dess budskap skulle vara och det som det är. Historien om kroppens hela förgångna ligger gömd där, instängd i sitt gravvalv. Alla de egendomliga associationer som har gjorts för att hålla det förgångna vid liv, och nuet dött, finns lagrade inom det, och väntar på din befallning att de skall föras till dig och upplevas igen. Och på så sätt tycks deras verkningar öka med tiden, som tog bort deras orsak."(T-28.I.5:5-9)

Nu har vi en del bra grejer här. Vi har använt den här liknelsen med ett minne i en dator och det här är en bra paragraf för det – där hela historien, kroppens hela förgångna är gömt där i den här väldigt långa hårddisken till gravvalv, med enormt många megabytes. Och bokstavligt talat när det står kroppens hela förgångna så talar vi om det 'förflutet-förflutna' och det 'framtida-förflutet', all varseblivning.

"Och på så sätt tycks deras verkningar öka med tiden, som tog bort deras orsak."

Så egot är en splittrande tanke och det är hela fragmenterandet, och vi skulle till och med kunna säga fortplantning eftersom det verkar bli fler kroppar och fler kroppar och fler kroppar. Det är helt enkelt en befolkningsexplosion, 'och på så sätt tycks deras verkningar öka med tiden'. Det verkar som att i takt med att tiden går så blir det fler och fler och fler kroppar och det står att 'som tog bort deras orsak'. Det är fortfarande det där med att man vänder på orsak och verkan som om tiden och fortplantningen verkar vara orsaken till fler och fler kroppar när det egentligen är egot, tron på separation i sinnet, som är orsaken till hela världen inklusive kropparna och alla fragment och allting. Så tiden verkar ha gjort något mycket trevligt för det vilseledda sinnet. Den verkar ha blivit förorsakande. Tiden verkar bli förorsakande, när tiden bara är en trosföreställningen som härrör från tron på separation. Så orsaken är i sinnet, inte i tiden. Många gånger när man hör de här diskussionerna så frågar folk: 'Blir världen

bättre eller sämre?' Några säger att det blir värre och värre med miljöförstöring och alla olika problem som blir mer och mer komplexa och så vidare. Men då missar man fortfarande vad det handlar om, att orsaken till världen är i sinnet och att tiden inte mångfaldigar problemen. Det finns fortfarande bara ett problem och det är tron på separation. Även om det myckna döljer alltings intighet. Det spelar ingen roll hur många gånger man multiplicerar en illusion med noll, det blir fortfarande noll, eftersom orsaken inte är i världen eller i tiden. Och det finns fortfarande vetenskapsmän som med sina jätteteleskop tittar ut i rymden efter början på det (Big Bang), därför att de fortfarande tror att det finns en orsak därute på filmduken. Vad vi lär oss här i Kursen är att orsaken är i sinnet. Så nu i nästa paragraf så får tiden sin rätta plats så att säga.

”Men tiden är bara en annan fas av det som ingenting gör. Den arbetar hand i hand med alla de andra egenskaper med vilka du försöker dölja sanningen om dig själv. Tiden kan varken ta bort eller återställa.”(T-28.I.6:1-3)

Så det här är en väldigt viktig tanke och precis som vi diskuterade igår, så citerade vi från väldigt tidigt i textboken och där det står att ”Precis på samma sätt som separationen ägde rum under miljontals år, kommer den yttersta domen att sträcka sig över en lika lång period, och kanske till och med ännu längre.” När man läser ett påstående som det och man ännu inte är klar över sammanblandningen av nivåerna, över sinnet... det rätta sinnet och det felaktiga sinnet, så skulle man felaktigt kunna dra slutsatsen att helandet är underordnat av tiden, och i själva verket, miljontals år. Det står så här! Men det vi ser här mycket senare i texten är ett tydligt påstående att tiden varken tar bort eller återställer. Det är inte de miljontals åren som kommer att återställa Sonskapet till sin ursprungliga plats. Tiden är precis lika neutral som allting annat, det är bara en annan fas av det som ingenting gör. Det är syftet som ges till tiden som är avgörande. Om sinnet bara kan acceptera Helige Andes syfte fullständigt och helt i ett ögonblick, så är det vad som menas med att acceptera Soningen. Det tar ingen tid. Det är där hela tanken på process kollapsar i det enda beslutet att acceptera Rättelsen som alltid funnits i sinnet.

Deltagare 2: Så, varför skulle Han komma med ett sådant påstående? Att det tagit miljontals år och att det kommer att ta miljontals år till?

David: Tja, varför skulle han säga ”Gud gråter”?

Deltagare 2: Just det. Jag kan se hur det skulle vara till hjälp men jag är inte säker... Hur ser du att det är till hjälp?

David: Alltså, jag ser det till att börja med i det sammanhanget att det kommer i textboken på sidan 67...Jag kan förstå att om man kom in och började läsa några av de här fraserna som vi läser nu på sidan 659 så kanske man bara slår igen boken. Utan att man noggrant studerar och tillämpar det, och utan insikter och erfarenheter som kommer som banar väg för att sinnet skall acceptera en sån här tanke, så är sinnet inte redo. Kom ihåg att det alltid är en tolkning. Ju djupare insikterna blir och ju mer man blir medveten om några av de djupare tankarna som uttrycks i Kursen, desto mer ser man ett sådant påstående för just vad det är – en språngbräda. Jag ser det helt enkelt som en av de lägre stegpinnarna eller en av språngbrädorna längs vägen. Det finns många saker som kan tolkas som nedslående om man tolkar dem så. Till exempel, man skulle kunna gå tillbaka tillHandledningen för lärare och somliga skulle säga, 'Ja, men om det står iHandledningen just mot slutet så borde det vara rätt så avancerat eftersom

det ärHandledningen för lärare.' Ändå finns det ett påstående iHandledningen för Lärare där det talas om stadier i utvecklandet av tillit.

Deltagare 2: Åh, det står att 'Det kommer att ta lång tid att uppnå detta.'

David: Ja, det uttrycks till och med ännu starkare än 'lång'. Det står på sidan 17 iHandledningen för lärare. "Och nu måste han uppnå ett tillstånd som det kan vara omöjligt att nå under en lång, lång tid."(H-4.I.7:7) Så människor har fått det uttalandet till att betyda 'Ja, det här kommer att bli en mycket mycket mycket lång process.' Och tillsammans med det här andra, att det tar miljontals år så har man dragit slutsatsen och sagt att 'Låt oss vara realistiska. Det här kommer att vara en mycket mycket långt utdragen process'. Och förvisso så finns det andra delar i Kursen som klart och tydligt säger att det kan gå på ett ögonblick. Det kan inte accepteras någon annan tid än nu!

Deltagare 1: Det som verkar vara nedslående beror säkerligen på var man kommer från. Jag tänker på kvinnan på den där heldagssammankomsten som vi deltog vid i Michigan och hon kände sig modfälld när hon om igen läste tanken att det bara tar ett ögonblick för hon kände det som att, om det bara tog ett ögonblick, varför hade hon inte redan upplevt det ögonblicket? Och då hon såg på det som ett mycket kort ögonblick så kändes det väldigt nedslående för henne, medan det för någon annan som ser på det i termer av miljontals år eller omöjligt att nå under en lång, lång tid så skulle det kunna verka nedslående.

David: Det grundar sig på tolkning. Egot kan ta endera vägen och verka få det att bli nedslående för sinnet, att det kommer att ta en lång, lång tid eller att det bara tar ett ögonblick och jag klarar inte av det. Jag tror inte att det är möjligt när man börjar bli klar över 'drömmaren av drömmen' och över hur angeläget det är som vi har talat om för att ens behöva tolka ett påstående eftersom det bara löses upp.

Deltagare 1: Bara släppa det. Använd det så länge det är till hjälp och sedan släppa det.

David: Det är borta. Det är inte ens något aktivt som 'OK, tack. Du har tjänat mig väl, farväl.' Vid en viss tidpunkt, i insikten, i Aha-upplevelsen... så försvinner det förflutna och är borta.

"Men tiden är bara en annan fas av det som ingenting gör. Den arbetar hand i hand med alla de andra egenskaper med vilka du försöker dölja sanningen om dig själv."(T-28.I.6:1-2)

Alla andra egenskaper... man skulle kunna slänga in hela klabbet i det... tid, rum, förmågor, färdigheter, att vara en person... allt man kan tänka sig. Storlek, gradskillnader, attribut, nivåer... alla de är "de andra egenskaper med vilka du försöker dölja sanningen om dig själv." Sanningen om vårt Själv är fullständigt abstrakt. Det finns inga nivåer i sanningen om vårt Själv, inga intervall, inga gradskillnader.

"Tiden kan varken ta bort eller återställa. Och ändå använder du den på ett egendomligt sätt, som om det förgångna hade förorsakat nuet, vilket bara är en konsekvens som det inte är möjligt att ändra på eftersom dess orsak är borta."(T-28.I.6:3-4)

Det är en mäktig mening eftersom den plockar bort världens alla stöttor. Det är det konstiga sätt som man använder tiden på, som om det förflutna orsakade nuet, som måste släppas taget om. Och ni ser sista delen av meningen, "vilket bara är en konsekvens som det inte är möjligt att ändra på eftersom dess orsak är borta." Det är så egot hoppar över nuet. Om det förflutna

orsakade nuet, så skulle nuet bara vara en verkan. Man kan inte ändra det på något sätt. Man är sänkt, ens öde är beseglat. Egot säger, hoppa över nuet eftersom...

Deltagare 1: Det finns ingenting du kan göra åt det.

David: Det finns absolut ingenting du kan göra, säger egot, eftersom det förflutna orsakat nuet.

Deltagare 1: Så har jag aldrig sett det förut.

David: Så ni förstår varför den linjära tiden måste kollapsa, sinnet måste släppa tron på linjär tid för utan det så är vi tillbaka i determinism. Till exempel i psykologiska termer: 'Du är en produkt av din miljö' eller 'du är en produkt av din betingning i det förflutna'.

"Men en förändring måste ha en orsak som kommer att finnas kvar, för annars kommer den inte att bestå. Ingen förändring kan göras i nuet om dess orsak finns i det förgångna. Endast det förgångna hålls kvar i minnet så som du använder det, och därför är det ett sätt att spela ut det förgångna mot nuet."(T-28.I.6:5-7)

Så om vi går tillbaka till vår datorliknelse så håller det vilseledda sinnet på att öppna program och det är så det använder minnet. Om det på datorn fanns en liten sektion som var minnet av Gud eller minnet av Nuet eller det Heliga Ögonblicket, så öppnar det vilseledda sinnet aldrig det programmet. Det går alltid tillbaka till det där gigantiska gravvalvet med det förflutna och fortsätter att be om minnen däriifrån. Istället så behöver det bokstavligt talat framkalla Minnet av Nuet.

"Kom inte ihåg någonting av det som du har lärt dig själv, för din undervisning var dålig. Och vem skulle behålla en vettlös lektion i sitt sinne, när han kan lära sig och kan bevara en som är bättre? När gamla minnen av hat dyker upp, kom då ihåg att deras orsak är borta. Och därför kan du inte förstå vad de är till för."(T-28.I.7:1-4)

Det här passar bra ihop med alla övningar i arbetsboken såsom "Ingenting jag ser betyder någonting" och "Jag vet inte vad någonting är till för". Det är därför de övningarna är så viktiga eftersom sinnet måste acceptera de tankegångarna i relation till vad kroppens ögon och öron verkar se och höra. Det är där man kan börja känna sig desorienterad. Det är så livet är konstruerat, vilket syftar på livet med dagar som följer på varandra, och det han säger är att då "gamla minnen av hat dyker upp", oavsett vilken form de tar, så kom ihåg att deras orsak är borta och så kan du inte förstå vad de är till för. Det betyder att försök inte förstå vad de betyder. Försök inte att rationalisera eller plocka isär dem. Man kan inte förstå vad de är till för. Sluta försöka. Och det passar bra ihop med vad du har tagit emot då du skriver vad du hör om 'du tror fortfarande att du vet' och det är direkt tillämpbart på det. Du kan inte förstå vad de är till för. Så nu skall vi få den här tanken om att ersätta det med ett nytt syfte eller en ny orsak.

"Låt inte den orsak som du vill ge dem nu vara den som gjorde dem till vad de var, eller tycktes vara. Var glad att den är borta, för det är detta som du vill bli förlåten för. Och se i stället de nya verkningarna av en orsak som accepteras *nu*, med konsekvenser *här*. De kommer att förvåna dig med sin skönhet. De nygamla tankar som de för med sig kommer att vara de lyckliga konsekvenserna av en Orsak som är så gammal, att den vida överstiger räckvidden av de minnen som din varseblivning ser."(T-28.I.7:5-9)

Vi har pratat om de tankar som inte är av Gud, de kan inte delas med någon i verkligheten, och försöket att dela dessa begrepp och tankar är vad som verkar ge den här världen en objektiv verklighet. Sinnet inte bara ger upphov till en dröm där drömfigurer verkar passera förbi och förstärka världens verklighet, sinnet inte bara ger den där drömfiguren en etikett eller ett specifikt namn, men drömfiguren lystrar till det namnet. Det är rätt så övertygande, att det finns en separat verklighet åtskild från mitt sinne, och jag ser inte att det är mitt sinne som frågar och svarar så att säga, och allt är ett försök till självbedrägeri. Jag träffar nån och säger 'Hej!'. De svarar på det namnet. Så det är därför alla kroppens sinnen och allt som kommer genom dem bara vittnar om världens verklighet. Det verkar som att det finns två människor eller två sinnen som är överens om att nåt påhittat begrepp och det verkar få en verklighet på grund av det. Så för vårt nästa citat så hoppar vi till kapitel 26:

”Orsak och verkan är ett, de är inte åtskilda. Gud vill att du skall lära dig det som alltid har varit sant: att Han skapade dig som del av Sig, och att detta fortfarande måste vara sant eftersom tankar inte lämnar sin källa. Detta är skapelsens lag; att varje tanke som sinnet tänker ut enbart ökar dess överflöd, aldrig tar bort någonting. Detta är lika sant för en förströdd önskan som för det som man verkligen önskar, eftersom sinnet kan önska att låta sig vilseledas, men inte kan göra sig till någonting som det inte är. Och att tro att tankar kan lämna sin källa är att uppmana illusioner att vara sanna, utan framgång. För aldrig kommer det att vara möjligt att försöket att vilseleda Guds Son blir framgångsrikt.”(T-26.VII.13:1-6)

Det hänger ju ihop med att Krishnamurti säger 'Jag är världen, världen är jag'. Det är ett annat sätt att säga att tankar inte lämnar sin källa, att världen inte har lämnat tänkarens sinne. Vi talar om det felaktiga sinnet här. Men innan sinnet tydligt kan skilja mellan det rätta sinnet och det felaktiga sinnet, mellan förlåtelse och illusioner, så måste det ha den där klara urskillningen och se det falska som falskt innan det falska kan försvinna. Så för att kunna göra påståenden om att 'Jag är Guds heliga Son'...att hoppa över det steg då man verkligen tittar på hur man försöker ordna sina tankar eller genom dömandets subtila medel eller genom att göra misstag verkliga och försöka hoppa till 'Jag är Guds heliga Son' blir liksom att gå från någonsans i mitten av alfabetet till 'ö'. Det är därför det verkligen är viktigt att ha enorm klarhet över vad som är falskt. Att bara se det falska som falskt.

Deltagare 1: Så, vad är det som händer för att man skall få den där överföringen från att se det falska som falskt till att se att det falska inte är någonting, att det inte existerar alls?

David: Det är samma sak, det du nyss sade. Det jag syftade på är tanken i Kursen som säger att man kommer att nå den verkliga världen och man kommer knappt ha tid att njuta av den. Att säga att Gud tar det sista steget är fortfarande en metafor att Gud tar steg, men 'steget' som han tar är Skapelsen. Det första och enda 'steget' som Gud tar är Skapelsen av Hans Son. Och därför är de sista stegen i Kursens termer egentligen det första steget...

Deltagare 1: Det är att återvända till medvetenheten om hur det alltid varit.

David: Och Krishnamurti sade det också, 'Det sista steget är det första steget'. Det är egentligen inte alls ett steg i betydelsen av en ordningsföljd på sluttampen.

”Miraklet är möjligt när orsak och konsekvens förs samman, inte när de hålls åtskilda. Att hela en verkan utan dess orsak kan enbart flytta verkningarna till andra former. Och detta är inte befrielse.”(T-26.VII.14:1-3)

Det här är ett annat sätt att säga eller att prata om magi. Alla försök till magi är bara försök att förändra verkningar till andra former eller att hela verkningar utan en orsak. Att hela något i världen, någon konsekvens, situation, någon händelse som inte verkar vara rätt, genom att flytta runt formerna. Eller som Krishnamurti uttrycker det: 'att jonglera med medvetandets innehåll', det är vad att flytta runt former är. Man har alla de här begreppen och om man fortsätter försöka jonglera begreppen och hoppas på att man kommer att komma fram till den perfekta kombinationen så har man förletts eftersom man aldrig får en transformation av sinnet så länge som man bara förändrar och jonglerar med begreppen. Det måste bli ett helt nytt sätt att se på medvetandet från en helt annan ståndpunkt, från miraklet ovan slagfältet, innan förändringen blir en meningsfull förändring.

"Guds Son skulle aldrig kunna vara nöjd med mindre än fullständig frälsning och räddning undan skulden. För annars kräver han fortfarande att han måste offra någonting, och förnekar således att allt är hans, obegränsat av all slags förlust."(T-26.VII.14:4-5)

Här kommer ordet 'offra' som Jesus nämner i Handledningen för lärare. Han låter förstå att uppoffrande inte har någon mening i Himlen, men medan man tror att man är i världen så definierar han uppoffrande som att man ger upp det man vill ha. Och så länge sinnet ser något som glittrar, till och med minsta värde i någonting i världen, så kommer det att se det som ett uppoffrande att ge upp världen. Till och med en liten sak som man fortfarande håller fast vid förstärker uppoffrandekonceptet. Om man aldrig så lite håller på att rangordna, om det finns något i fällan som sinnet inte villigt blottar för ljuset, så förnekar det att allt är Hans.

"Ett litet offer är i sina verkningar precis detsamma som hela föreställningen om offer. Om förlust i någon form är möjlig, då görs Guds Son ofullständig och är inte sig själv. Inte heller kommer han att känna sig själv, eller känna igen sin vilja. Han har avsvurit sig sin Fader och sig själv, och i hat gjort Dem båda till sina fiender." (T-26.VII.14:6-9)

Mer och mer är det olika sätt att närma sig temat 'Du kommer att lära dig den här Kursen helt och hållet eller inte alls'. Och för mig, där den sortens tanke kan uppfattas som hotande genom egots lins, så tror jag mer och mer att det oundvikligt bara blir en lättnad att börja omfatta den tanken även om det är en tanke som tidigare verkade undvikas. Undvikande är en del av att tänka att 'det är omöjligt att helt och hållet transcendera egot', en del av det egotänkandet. Kompromisslösheten avfärdar den sortens hållning. Början på den paragrafen är den centrala tanken i vad vi har talat om. Miraklet är möjligt när orsak och konsekvens förs samman och inte hålls åtskilda. Det helt enkelt eliminerar verkligen det förflutna och framtiden eftersom det förflutna och framtiden är försök att hålla isär orsak och konsekvens. I separation kommer den linjära tiden in.

Deltagare 1: I marginalen har jag en påminnelse till mig själv om varför jag vill se hela den här orsak-och-verkan-grejen tydligt. Helt enkelt att om jag kan bibehålla sinnesfrid i varje skenbar situation i världen så är det så mitt sinne kommer att se att världen inte har några verkningar och så kan det som inte har några verkningar ha någon orsak. Och det är så egot görs ogjort. Ibland fastnar jag i att försöka förstå begreppen och jag liksom glömmer varför det här skulle innebära någonting alls. Först och främst varför jag ens försöker komma till klarhet kring det, hur det faktiskt står i samband med någonting.

David: Jag tror också att den här tanken: "miraklet är möjligt när orsak och konsekvens förs samman, inte när de hålls åtskilda" egentligen handlar om det avsnitt som vi gått genom tidigare i texten som heter "Den ögonblickliga frälsningen" där Jesus säger "Varför skulle det

goda visa sig i det ondas form?” Varför tror du att Gud skulle förlägga frälsningen i framtiden? När sinnet tror att upplysning eller frälsning ligger i framtiden, så separerar det orsak och konsekvens. Det säger att det fanns ett förflutet, ett verkligt förflutet. Det finns en framtid som ännu inte kommit, det är en verklig framtid. Det förnekar att det finns en orsak till frihet nu. Det vill fortfarande hålla fast vid det där gapet och tro att det där gapet i tiden är verkligt och projicera lösningen eller rättelsen på framtiden. När sinnet gör det så kommer det oundvikligen att lida av rädsla från nu tills den tidpunkt då rättelsen accepterats. Det projicerar helt enkelt rädslan på tiden och säger det där gamla om att tiden läker alla sår. Ja, det blir ett nytt syfte för tiden, just nu, som helar alla sår. Det är inte tiden i sig själv. Den linjära tiden har aldrig helat någonting. Den linjära tiden är en del av problemet, inte lösningen.

Deltagare 1: Det är ett av de där gamla talesätten som är bakvända, eller hur?

David: Men det skulle ju kunna omtolkas. Istället för att säga att tiden läker alla sår, så skulle man kunna säga att rätt användning av tiden, Helige Andes användning av tiden helar alla sår eftersom Han syfte är att göra tiden onödig. Egots syfte med tiden är dess syfte med allting...döden: att bibehålla tron att separation från Gud är verklig, det har hänt, och det kommer att bestraffas. Så det är intressant att komma till den här orsaken och konsekvensen, tanken om orsak och verkan från alla dessa olika synvinklar, också från tidens betydelse och se att allting pekar på: Nu är befrielsens tid.

Nästa avsnitt är Drömmens hjälte i kapitel 27

”Kroppens serie av äventyr från födelsen till döden är temat i varje dröm som världen någonsin har drömt. ”Hjälten“ i denna dröm kommer aldrig att förändras, inte heller kommer dess syfte att göra det. Även om drömmen själv antar många former, och tycks visa en stor variation av platser och händelser som dess ”hjälte“ befinner sig i, har drömmen bara ett enda syfte, som lärs ut på många sätt. Denna enda lektion försöker den lära ut om och om igen, och om igen; att den är orsak och inte verkan. Och du är dess verkan, och kan inte vara dess orsak.”(T-27.VIII.3:1-5)

Deltagare 1: Där har vi det.

David: Så egentligen, när det står ’denna enda lektion’ så är det egot. Egot är en lektion i sinnet och Helige Ande är en lektion i sinnet och sinnet som försöker lära sig två lektioner blir verkligen förvirrat. Lektionerna går inte ihop. De är ett antingen-eller-påstående. Vad egot lär ut är att världen är orsak och inte verkan och att du är dess verkan och inte kan vara dess orsak. Och om sinnet identifieras med kroppen eller drömmens hjälte... i världens ögon är det helt klart så... kroppar föds genom andra kroppar. Från egots perspektiv så är du helt klart den här världens verkan. Och om man för det tillbaka från bara kroppar och fortplantning, om man för det tillbaka i evolutionstermer till de gamla evolutionsteorierna (den enda cellorganismen som utvecklas till högre och högre livsformer och ändå försöker de på något sätt att säga att det måste ha varit rätt förutsättningar för att den där livsgnistan skulle uppstå ur intet), vad som ändå ligger bakom alla de teorierna är att ditt ursprung... oavsett om det är från fortplantning, samlag mellan en man och en kvinna, eller om man för det tillbaka till livsgnistan, i form. Och också försöken att föra Gud in i det här ursprunget, att man och kvinna är från jord komna och så vidare, förstärker uppfattningen att kroppen är världens verkan. Även om man ser det på det sättet så är det fortfarande att man för in Gud i form och säger att Gud har någonting att göra med tillkomsten av form. Hela den här drömliknelsen för det tillbaka till att drömmen är orsak och du är dess verkan.

”Således är du inte drömmaren utan drömmen. Och därför irrar du planlöst in och ut från platser och händelser som den hittar på. Att detta är allt som kroppen gör är sant, för den är bara en gestalt i en dröm. Men vem reagerar på gestalter i en dröm om han inte ser dem som verkliga?”(T-27.VIII.4:1-4)

Det är en så stor omsvängning från att tänka 'jag är den här lilla människan i en stor värld' och så finns alla de här andra människorna och personlighetsdragen och egenskaperna och människor från olika raser och kulturer, språk, genetiska olikheter. Och nu när vi går in i Stjärnornas-Krig-eran och filmer med massa främmande livsformer, UFO:n etc....allt är del av den enda drömmen som är mitt eget sinnes projektion. Snacka om att vända på kakan. Det är en så stor omsvängning.

”I det ögonblick han ser dem som de är, har de inte längre några verkningar på honom, eftersom han förstår att han gav dem deras verkningar genom att vara orsak till dem och få dem att tyckas verkliga.”(T-27.VIII.4:5)

Där har vi det där 'gav' igen. Inte ger utan 'gav'. Imperfektformen är alltid viktig i de här meningarna eftersom det konsekvent förlägger egot och hela världen som det verkade få till stånd till det förflutna.

”Hur villig är du att undkomma verkningarna av alla de drömmar som världen någonsin haft? Är det din önskan att inte låta någon dröm tyckas vara orsaken till det du gör?”(T-27-VIII.5:1-2)

Där har vi den där 'rädslan för konsekvenserna' som vi pratar mycket om. Om man släpper all rädsla för konsekvenser så kan man sannerligen vara i miraklet och vad man än verkar göra eller säga sker bokstavigt talat automatiskt och kommer från rättsinhet.

”Låt oss då enbart se på drömmens början, för den del du ser är bara den andra delen, vars orsak ligger i den första.”(T-27.VIII.5:3)

Det här bereder vägen för när han sen kommer in på Själv kontra självbild och han pratar om den del man gav bort. När vi pratar om de två skikten av självbild, så är den första delen övertygelsen att jag har separerat från Gud. Det är övertygelsen i sinnet, och den andra delen är världens drömmande som gjordes som en täckmantel så att man aldrig skulle behöva se ner under det. Världens drömmande är den del som har getts bort. Sinnet glömmet att det är ett sinne och tror sedan att det är på filmduken. Det är den andra delen han pratar om.

”Ingen som sover och drömmer i världen kommer ihåg sin attack på sig själv.”(T-27.VIII.5:4)

Det är tron på separation.

”Ingen tror att det faktiskt fanns en tid när han inte visste någonting om en kropp, och aldrig skulle ha kunnat föreställa sig den här världen som verklig. Han skulle genast ha sett att dessa föreställningar är en enda illusion, alltför absurd för någonting annat än att skämtas bort. Så allvarliga de nu förefaller vara! Och ingen kan minnas när de skulle ha bemötts med skratt och misstro. Vi kan minnas detta om vi bara ser direkt på deras orsak. Och vi kommer att se skälen till skratt, inte en orsak till rädsla.” (T-27.VIII.5:5-10)

Så egot säger alltid 'var oerhört uppmärksam på filmduken och gå inte inåt och se på ditt sinne'. Eller om vi använder liknelsen med Trollkarlen från Oz, när de till sist kommer till Oz, när de till sist kommer till rummet där de ser den där gigantiska saken på filmduken, ett jättelikt ansikte med en hög röst, och Toto drar undan draperiet i projektorbåset, vad säger trollkarlen? 'Bry er inte om mannen bakom draperiet!' (skratt) Bry er inte om tanken i sinnet, den verkliga orsaken, fortsätt att fokusera på den skrämmande bilden ni ser på filmduken så att ni står och skakar framför den. Den filmen har så många bra metaforer. Inte undra på att människor älskar den även om de inte vet varför. Därför att det är en metafor om deras befrielse. Hemma är alltid bäst. Man har alltid haft förmågan att vända Hem.

"Låt oss lämna tillbaka drömmen som han gav bort till drömmaren, som varseblir drömmen som åtskild från honom själv och som någonting som görs mot honom. In i evigheten, där allt är ett, smög sig en liten, galen tanke, som Guds Son glömde att skratta åt. Och eftersom han glömde detta, blev tanken allvarligt menad, och möjlig både att genomföra och få faktiska verkningar."(T-27.VIII.6:1-3)

Den där delen 'Och eftersom han glömde...' det är där genomförandet och de faktiska verkningarna verkar inträffa.

"Tillsammans kan vi skratta bort dem båda, och förstå att tiden inte kan inkräkta på evigheten. Det är ett skämt att tro att tiden skulle kunna överlista evigheten, som *betyder* att det inte finns någon tid. En tidlöshet där tiden görs verklig; en del av Gud som kan attackera sig själv; en åtskild broder som fiende; ett sinne i en kropp, alla är de former av en kretsgång vars slut börjar vid dess början, och slutar vid dess orsak. Den värld du ser avbildar exakt det som du trodde att du gjorde." (T-27.VIII.6:4-7:2)

Det var vad vi pratade om igår på workshopen om att sinnet tror att det är skyldigt, tror att det har separerat från Gud. Och nu demonstrerar världen för det att separationen är verklig, att skuld är verkligt.

"Det är bara det att nu tror du att det du gjorde görs mot dig. Skulden för det som du tänkte läggs utanför dig, och på en skyldig värld som drömmer dina drömmar och tänker dina tankar i stället för dig."(T-27.VIII.7:3-4)

Nu kommer vi ned till det här vardagliga livet och att man lever från dag till dag kontra den här abstrakta tanken om 'drömmaren av drömmen' och syfte och att mer och mer att vi inte kan hålla kvar vid båda samtidigt. Det är verkligen antingen eller. Rädslan är att det fortfarande finns den här övertygelsen att det skulle bli någon form av förlust om jag gav upp mina föreställningar om livet som ett vardagligt från dag till dag. Status quo är bekant, bekvämt, inte alltid det bästa men det är ändå inte så dåligt.

Deltagare 1: Jag vet åtminstone någotsånär vad det handlar om.

David: Tillsynes någotsånär om hur saker är beskaffade och hur saker och ting fungerar.

Deltagare 2: Och till och med att det inte verkar vara möjligt att ge upp det. Även om jag sade att jag ville det så verkar det vara omöjligt. Jag kan till och med föreställa mig att komma till ett läge där jag säger att jag är redo att ge upp det... att jag kan föreställa mig det men det jag inte kan föreställa mig är hur det skulle vara, hur det skulle se ut. Och så länge som jag försöker föreställa mig hur det ska se ut...

Deltagare 1: Man har inget att referera till

David: Det måste få flyta väldigt fritt. Jag kommer att tänka på det... Jag tror att mer än en gång har folk frågat 'Var bor du nånstans?' Det kommer ofta upp och det är intressant att säga... jag lever i mitt sinne och det är verkligen att vara bortkopplad. Det finns ingen låda att lägga det i. Det passar inte in i någon av lådorna. Nästa fråga brukar bli 'Var nånstans får du din post?' eller någonting sådant. Vi måste försöka pressa ned det i någon slags låda. Det skiljer sig väldigt mycket från att vara i ett läge där man inte tänker på sig själv som om man bodde på något särskilt ställe.

Deltagare 1: Att ens börja tänka på sig själv som ett 'sinne' måste innebära att det sker någon slags överföring av hela den här tanken på orsak och verkan. Det verkar som att det är så sinnet skulle börja erkänna sig själv som vad det är genom att inse att orsak och verkan inte är vad det en gång trodde att det var.

David: Ja. När man kommer att tänka på de här sakerna 'Det här låter intressant nu, men hur skall det bli nästa vecka?' eller 'Hur blir det nästa månad?' eller nästa år, hur det kommer att bli då... det där är bara mer tankar på framtiden i den linjära tiden och det kan inte vara både och. Det kan inte vara ett sådant ögonblick då man klipper av omsorgen om att hålla fast vid det förflutna och framtiden. Det tar bara ett ögonblick. Jag tänker på lektionen i arbetsboken 'Jag lägger min framtid i Guds händer'. När man gör det så lämnar man över sitt sinne. När man lämnar över framtiden så lämnar man över det förflutna också. Craig frågade mig på telefon vad jag skulle göra i december. Och jag sade 'jag vet inte, jag har inga planer'. Han var intresserad av det här med intensiva retreats och workshops och sammankomster och det var samma sak som vi pratade om tidigare idag, om att bara få en stark behaglig känsla, en stark ingivelse att göra någonting. Även då man lägger ett schema för någonting en månad eller en och en halv månad i förväg, så är vi tillbaka till att Jesus arrangerar tid och rum så att miraklet kan utföras. Man kan se det från ett annat håll med beskrivningar av hur människor har så komplicerade scheman och de behöver en månads framförhållning för att kunna boka in någonting. Eller att man känner sig starkt vägledas eller styras till att göra någonting. Det är som det står i lektion 135, 'Det genomför de planer som det tar emot genom att lyssna till en Visshet som inte är dess egen. Om det finns planer som skall göras, kommer du att få veta det.' Även när de sakerna verkar ta form och människor börjar komma in så hamnar det ändå i samma kategori att 'manuset är skrivet'. De sammankomsterna och seminarierna skiljer sig inte från någonting annat som verkar hända i formens värld. Man delar inte upp det i 'nu har jag lite ledigt och nu ska jag jobba lite.' Eller till och med vår liknelse med ebb och flod är fortfarande en liknelse eftersom hela grejen är att få det här att allt är detsamma. Men det krävs bara *ett* beslut, *ett* ögonblick just nu för att göra det. Det måste liksom inte projiceras ut, det är bara ett beslut i nuet, en avsikt i nuet.

Deltagare 1: Det är det enda som kan få allt att bli detsamma.

David: Ja, men vi kan behöva gå tillbaka till det här praktiska. Om man börjar få tankar på...de här tankarna på att 'jag skall nog ge mig av någon annanstans' eller som du sade, att när du blir distraherad på olika sätt eller börjar tänka på olika saker, det som gör det praktiskt är bara att titta på de sakerna då de kommer upp. Oavsett om det är tankar på speciellt hat som du förde på tal för några dagar sedan, eller tankar på 'Hur kommer det här att fungera med familjen och barnen?' eller hur ditt vardagliga liv ser ut i Traverse City eller vad det nu kan vara. Det är där det börjar, med vad det är jag bekymrar mig över. Som när vi åkte ned till

Jackson så kom vi i kontakt med de här tankarna om att fortfarande vilja att Tom skall förstå. Det är då den praktiska tillämpningen kommer in, och att man inte börjar med det här med 'drömmaren av drömmen' utan med 'Det är det här jag bekymrar mig över, det här är vad jag tänker på.'

"Frälsningens hemlighet är bara denna: att du gör detta mot dig själv. Det spelar ingen roll vilken form attacken antar, detta är ändå sant. Vem som än åtar sig rollen som fiende och som den som attackerar, detta är ändå sant. Vad som än tycks vara orsaken till den smärta och det lidande du känner, detta är ändå sant. För du skulle överhuvudtaget inte reagera på gestalter i en dröm som du visste att du drömde. Låt dem vara hur avskyvärda och illvilliga som helst, de skulle ändå inte kunna ha någon verkan på dig, såvida det inte var så att du var oförmögen att förstå att det är din dröm."(T-27.VIII.10:1-6)

Det är allt man behöver. Där har vi det. Det är sammanfattningen.

"När denna enkla lektion är inlärd kommer den att befria dig från lidande, vilken form det än antar. Den Helige Ande kommer att upprepa denna enda, allomfattande lektion om befrielse tills den är inlärd, oavsett formen av det lidande som tillfogar dig smärta. Vilken oförrätt du än för till Honom, kommer Han att bemöta den med denna mycket enkla sanning. För detta enda svar tar bort orsaken till varje form av sorg och smärta. Formen påverkar inte Hans svar överhuvudtaget, för Han vill bara lära dig den enda orsaken till dem alla, oavsett deras form. Och du kommer att förstå att mirakler återspeglar dessa enkla ord: "Jag har gjort detta, och det är detta jag vill göra ogjort". För därför alla former av lidande till Honom Som vet att varje form är som de övriga. Han ser inga skillnader där inga existerar, och Han kommer att lära dig vad orsaken till dem alla är. Ingen har någon annan orsak än de övriga, och alla görs lätt ogjorda av en enda lektion som verkligen lärs in."(T-27.VIII.11:1-12:3)

Han pratar bokstavligt talat om Soningen.

"Frälsningen är en hemlighet som du bara har undanhållit dig själv. Universum förkunnar att det är så. Men du fäster inget avseende vid dess vittnesbörd överhuvudtaget. För de vittnar om det som du inte vill veta. De tycks hålla det hemligt för dig. Men du behöver bara lära dig att du valde att inte lyssna, och att inte se."(T-27.VIII.12:4-9)

Så om vi går tillbaka till 'du fäster inget avseende vid dess vittnesbörd överhuvudtaget' så är det här bokstavligt talat allt som händer. Jag säger ibland att varje broder man möter är ett vittne, men jag talar inte i termer av form eftersom det inte har någonting att göra med kroppar. Och faktiskt, så länge som man ser kroppar, så kan man inte se vad man har att lära sig eftersom man inte kan se Kristi ansikte och se kroppar. Man skulle förmodligen kunna utvidga det här också inte bara till personer utan till situationer... med andra ord i Arbetsboken där Jesus säger 'Du skulle kunna uppnå sant seende från ett bord' så betyder det att förlåtelse inte nödvändigtvis har med personer att göra, utan vad det verkligen handlar om är att man helt och hållet tar tillbaka all betydelse och alla tolkningar från det förflutna och låter Guds Ord skrivas på det. Eller låter egot syfte bytas ut mot Helige Andes. Och det är vad som vittnar om att det är så det är, att du är 'drömmaren av drömmen' och att du bara gör det här mot dig själv.

"Så annorlunda du kommer att varsebli världen när du inser detta! När du förlåter världen din skuld, kommer du att bli fri från den. Dess oskuld kräver inte din skuld, inte heller vilar din skuldfrihet på dess synder. Detta är det uppenbara; en hemlighet som inte undanhållits någon

annan än dig själv. Och det är detta som har hållit dig åtskild från världen, och din broder åtskild från dig.”(T-27.VIII.13:1-5)

Där är klyvningen mellan subjekt och objekt.

”Nu behöver du bara lära dig att ni båda är oskyldiga eller skyldiga. Det enda som är omöjligt är att ni skulle vara olika varandra; att de båda är sanna. Detta är den enda hemlighet som ännu återstår att lära. Och det kommer inte att vara någon hemlighet att du är helad.”(T-27.VIII.13:6-9)

Ur den bemärkelsen är det uppenbart varför allt agg, även ett litet ynkligt agg, är en attack på Guds frälsningsplan. Därför att agg säger att det fortfarande finns någon, någon person, någonting som inte är som det borde vara, att det är fel, att det är skyldig åtskilt från mig själv. Det här helande påståendet säger bara att det är omöjligt.

Deltagare 1: Det finns inget 'åtskilt från mig själv'.

David: Just det. Det finns inget 'åtskilt från mig själv', och för sinnet som tror att det finns 'andra' tror att den ena kan vara skyldig och att den andra kan vara oskyldig. Att tro att du är skyldig och att jag är oskyldig eller att tro att jag är skyldig och att du är oskyldig. Det spelar ingen roll hur man än vänder på det. Hemligheten man har att lära sig är fortfarande att de måste vara detsamma. Jag kommer ihåg i vintras förra året eller så när vi höll lektioner och en kille pratade om att vara sjuk och jag kommer ihåg att jag sa 'Du kan inte vara sjuk åtskild från mig. Antingen är vi båda sjuka eller så är vi båda helade.' Han sa att han kände sig sjuk och att det kändes väldigt obekvämt att vara i närheten av så friska människor.

Deltagare 1: Den där jämförelsen

David: Att man känner sig mycket 'mindre än'. Att man känner det väldigt mycket som att 'jag hör inte hemma här. Jag hör inte hemma på den här undervisningen eftersom jag är så sjuk'...

Deltagare 1: ... 'och fortfarande tror på sjukdom och ni gör inte det'

David: Det kan inte vara den ena och inte den andra. Antingen så är vi båda helade eller så är vi båda sjuka. Och jag säger att vi båda är helade.

Deltagare 1: Hela det där stycket där, några paragrafer innan, där du läste om att 'Frälsningens hemlighet är bara denna: att du gör detta mot dig själv.'... var verkligen vad vi pratade om vid lunchen beträffande det här med barnmisshandel. Och hur man kan säga att sinnet framkallar vittnen åt sig själv när man talar om en två veckor gammal bebis.

David: I det fallet, så gör man ett undantag och säger att det är annorlunda med vuxna. Ett litet barn som är si och så många månader gammalt... det är undantaget. Där skulden ses som rättfärdig eftersom det verkligen är fråga om en verklig misshandel som har ägt rum, helt åtskilt från det barnets vilja. Och det hela är en del av den sammanblandning av nivåer där man tror att sinnet på något sätt är relaterat till kroppen. Bill Thetford gick igenom samma sak när han hade svårt för att åka till konferenser eller rehabträffar där det tydligen var sargade kroppar överallt... handikapp, funktionsnedsättningar, barn och sånt där. Och det var något som förstärkte eller påminde honom om tron på livets bräcklighet.

Deltagare 1: Och vad du menar är att det var därför det var så svårt för honom?

David: Ja, och vad Jesus helt enkelt säger är att du blandar samman nivåerna på något sätt. Att blanda samman nivåerna är att göra undantag. Du blandar ihop hjärnan med sinnet. Sinnet är osårbart. Även om man kommer till nivån att 'jag kan inte skadas av någonting annat än mina tankar'... så är det bara en beskrivning av det felaktiga sinnet. Men befrielsen är att jag inte måste välja det felaktiga sinnet. Jag är inte det felaktiga sinnet. Mitt sinne innehåller endast det som jag tänker med Gud. Det är en beskrivning av det rätta sinnet. Det är vad vi skall omfamna. Det är Rättelsen.

Deltagare 1: Bara mina kärleksfulla tankar är sanna.

David: "De nygamla tankar som de för med sig kommer att vara de lyckliga konsekvenserna av en Orsak som är så gammal, att den vida överstiger räckvidden av de minnen som din varseblivning ser."(T-28.I.7:9)

Under räckvidden av minnen som det vilseledda sinnets varseblivning ser är minnet av det Innevarande, minnet av Gud. Det ligger bortom den räckvidd som det vilseledda sinnet ser. Så som jag har sagt förut så är nuet inte mellan det förflutna och framtiden, nuet är innan tiden fanns. Kommer ni ihåg att vi har gått igenom det. Det ligger bortom vad det felaktiga sinnet kan se. Det felaktiga sinnet kan inte varsebli nuet. Nu ligger bokstavligt talat längre bort, bortom tiden. Och när han säger 'nygamla tankar' så talar han där uppenbart om de verkliga tankarna i sinnet som är begravda under attacktankarna. Och många gånger säger folk 'ge mig ett exempel på en verklig tanke' och en bra en som man kan komma med är 'Jag är så som Gud skapade mig'. Det finns inte minsta antydning om varseblivning i den tanken. Det är en nygamal tanke som ligger begravd i sinnet men som bokstavligt talat för med sig frälsningen efter som den inte har någonting med varseblivning att göra. Är det den enda? Nej. 'Jag är ande' – där har du en annan... Om man verkligen tittar i Arbetsboken så kan man hitta dem där. Det finns verkliga tankar där: 'Mitt sinne innehåller endast det som jag tänker med Gud'. Inte minsta antydning om varseblivning. Det finns många av de där andra som säger 'Jag är fast besluten att se' eller 'Det jag ser är en form av hämnd', och några av dem som tydligt pekar på det sätt på vilket sinnet ser nu. De banar väg för högre koncept, och gör en redo för de verkliga tankarna som är fullständigt abstrakta.

Nu ser vi att han byter från litet 'o' till stort 'O'.

"Detta är den Orsak som den Helige Ande har kommit ihåg åt dig, när du ville glömma."(T-28.I.8:1)

Så nu kommer Gud in i diskussionen. Han har bytt till stort 'O'.

"Den är inte borta eftersom Han inte lät Den glömmas bort. Den har aldrig förändrats, eftersom det aldrig fanns någon tid när Han inte bevarade Den tryggt i ditt sinne. Dess konsekvenser kommer förvisso att tyckas nya, eftersom du trodde att du inte kom ihåg deras Orsak. Likväl var Den aldrig borta ur ditt sinne, för det var inte din Faders Vilja att Han inte skulle vara ihågkommen av Sin Son."(T-28.I.8:2-5)

Den Orsaken är bokstavligt talat minnet av Gud. "Det var inte din Faders Vilja att Han inte skulle vara ihågkommen av Sin Son."... Det *du* kommer ihåg har aldrig funnits... Så här pra-

tar han om egosjälvet. Det här kan ibland vara förvirrande för människor när de läser Kursen därför att de säger 'Jaha, när han säger att du är Självaste Guds heliga Son så verkar han prata om ett annat 'du' än när han säger att det 'du' kommer ihåg aldrig har funnits.'

"Det kom från orsakslöshet som du blandade ihop med orsak. Du kan inte annat än skratta åt det, när du lär dig att du har kommit ihåg konsekvenser som var utan orsak och aldrig skulle kunna vara verkningar." (T-28.I.9:2-3)

(Skratt) Där har vi det! Skrattet...

"Miraklet påminner dig om en Orsak Som för evigt är närvarande, fullkomligt orörd av tid och inblandning. Den har aldrig förändrats från vad Den är. Och du är Dess verkan, lika oföränderlig och lika fullkomlig som Den Själv." (T-28.I.9:4-6)

Så vi är tillbaka vid tanken att den verkliga Orsaken och den enda Orsaken är Gud. Nu ändrar han till 'och du är Dess verkan' och nu talar han inte till egot. Han talar till Guds Son.

Deltagare 1: Ditt sanna Du.

"Dess minne ligger inte i det förgångna, och väntar inte heller på framtiden. Den uppenbaras inte i mirakler. De påminner dig endast om att Den inte har försvunnit. När du förlåter Den dina synder, kommer Den inte längre att förnekas." (T-28.I.9:7-10)

'Det uppenbarar inte miraklerna'... det är skillnaden mellan uppenbarelse och mirakler. Mirakler kollapsar tiden och är medel för att förbereda sinnet för uppenbarelsen. Men mirakler är inte avslöjande eller uppenbarande i den bemärkelsen att de fortfarande har med varseblivningen att göra. Och uppenbarelsen är bokstavligt talat inte en varseblivningsmässig upplevelse. Sinnet, när det befinner sig i en upplevelse av uppenbarelse, har absolut inget minne av rädsla.

Då vi kommer samman med vår avsikt så kan vi överföra det vi lärt oss till alla skenbart separata aspekter av det vilseledda sinnets liv inklusive cellprovtagningar och mat och sex och så vidare. I verkligheten så finns ingen separation mellan alla de här sakerna på grund av den där 'gyllene strängen' eller halsbandet som binder ihop dem alla. Men för sinnet som tror att de är separata aspekter som har en sann upplevelse och existens i och av sig själva behöver miraklet för att påminnas om att det falska är falskt.

"Du som har försökt avkunna dom över din egen Skapare kan inte förstå att det inte är Han Som har avkunnat dom över Sin Son. Du vill förvägra Honom Hans Verkningar, ändå har De aldrig blivit förvägrade. Det har aldrig funnits någon tid när Hans Son skulle kunna fördömas för det som var utan orsak och mot Hans Vilja." (T-28.I.10:1-3)

Ibland under de intensiva retreaterna och vid andra tillfällen så ställer folk frågan: 'Hur kunde jag ha gjort det här?' eller 'Varför fortsätter jag att göra det här?' och det är bara egot som talar. Det där är egot som ställer frågan. Det är egot som är frustrerat och verkar slå på sig själv. Alla de där påståendena kommer från det felaktiga sinnet. De är påståenden från ett sinne som är vilselett och som ännu försöker förneka att Kristus är ett faktum. "Du vill förvägra Honom Hans Verkningar, ändå har De aldrig blivit förvägrade." Om man verkligen går hela vägen med det här, att den här världen är en hallucination, och verkligen ser den som en hallucination så måste man samtidigt, spontant kasta sig in i Verkligheten. Att bara se världen på

det sättet (en hallucination) och inte tänka på den som en bra metafor, utan att bara se den för vad den var. Det blir ju helt klart så att med den sortens upplevelse så upphör alla försök att göra något på egen hand, därför att det verkar vara omöjligt. Man ser att jag inte kan agera på egen hand, för det där var inte jag.

”Det som ditt minne vill vittna om är endast rädslan för Gud.” (T-28.I.10:4)

Han talar mer till det vilseledda sinnet här.

”Han har inte gjort det som du är rädd för. Och inte du heller. Och därför har din oskuld inte gått förlorad. Du behöver inget helande för att helas.” (T-28.I.10:5-8)

Det verkar säga emot några av de andra sakerna, att helande är din uppgift och så vidare, men nu kommer vi ned till sakens kärna.

Deltagare 1: Men, ingenting hände någonsin som behöver helande är andemeningen i det här.

David: Just det, det är själva grunden för metafysiken. ’Det du tror att du gjorde har inte hänt. Du behöver inget helande för att helas.’

Deltagare 2: Det omöjliga hände aldrig. (paus) Jag kom att tänka på något annat när du pratade om det och jag har aldrig riktigt tänkt på det förut även fast jag har hört den hör metaforen att det är en hallucination och jag har läst det många gånger. Men just nu när du sade det den här gången, så kommer jag ihåg en gång på universitetet och jag hade testat nån drog och hade hallucinerat och det blev så skrämmande för mig. Jag hatade det och tänkte ’där har vi rädslan’ därför att ingenting var så som jag förväntade mig. Väggarna rörde sig och avstånden förändrades. Något som såg väldigt nära ut, låg långt borta när jag gick emot det. Så min varseblivning som jag visste eller trodde att jag visste vad det var blev helt förvrängd.

Deltagare 1: Opålitlig

Deltagare 2: Ja, opålitlig. Och därför blev det jätteläskigt för mig. Och jag kan komma ihåg hur det är att ha den där känslan av att inte ha nån kontroll och att jag liksom ville gå och gömma mig nånstans tills det gick över. Jag tänkte, ’jag kan inte vara bland folk. Jag kan inte göra nånting. Jag kan inte fungera.’ Alla de där känslorna kom tillbaka till mig precis nu och Wow! Alla de där känslorna finns fortfarande kvar i den där hallucinationen. Det känns ju bara rätt att man skulle känna så när ens varseblivning är förvrängd, när ingenting är som det verkar, när ingenting är så som man förväntar sig att det ska vara. Jag vet inte ens vem jag är eller hur jag skall förhålla mig till någonting av det här. Bara den här oerhörda rädslan som finns där.

David: Ungefär som en förstorad, extrem version av känslorna av upprördhet... av de skenbart mindre sakerna med att saker och ting inte går som man tycker eller...du berättade om den där upplevelsen när du åkte till konferensen i Virginia och du kände dig väldigt vilsekommen...rädslan, isoleringen som kom upp där. Och vad vi egentligen ser är att vi måste förstå att det är så världen är konstruerad.

Deltagare 2: Ja, och jag tänkte ’jag lever med den där rädslan varje dag!’ Men jag är bara så van vid den att jag inte ens är medveten om den längre. Jag har bara lagt den åt sidan eller täckt över den så bra att jag inte ens vet att den finns. Men bara den där oerhörda rädslan...

när jag verkligen tar hallucinationen på allvar och köper den och köper vad mina varseblivningar säger mig...

Deltagare 1: ... även fast de är helt åt helskotta.

Deltagare 2: Ja, även fast de är meningslösa. Men jag tar dem för sanna.

David: Och vad som ligger under rädslan för hallucination är... självklart att sinnet valde hallucinationen för att skyla över vad det egentligen känner rädsla inför. Och när vi har gått in i det här de senaste veckorna och det har kommit upp någon sorts rädsla för dig, så börjar du projicera rädslan på framtiden eller att du känner dig dragen till att göra andra saker, och till och med att du tänker på att du kanske ska åka till Waynesville eller till släkten eller såna saker. Eller att det kommer upp försvar som att 'nämen jag har det inte så dåligt' och det är så sinnet försöker hålla sig kvar vid att skyla över vad det gjort och säger att 'jag har det bra, jag ska inte klaga' eller 'jag borde kunna få både och. Jag borde kunna klänga fast vid det här och det där,' när det finns en verklig rädsla för att gå in i det där Ljuset där man bara släpper allting annat förutom det där Syftet. Det är den verkliga rädslan. Rädslan för hallucinationen skylar bara över den stora saken: rädslan för Kärlek.

Deltagare 2: Så det ger mig lite av en känsla för vad för slags rädsla vi pratar om. Den är ofantlig. Det är skräck och det beskrivs som rädsla, men jag antar att jag egentligen aldrig hade känt det eller föreställt mig vad det egentligen handlar om och, wow, när den nu börjar skymta fram...

David: Och kontrollförlust. Du sade att du också kände en enorm kontrollförlust.

Deltagare 2: Ja, jag kommer ihåg den känslan mycket starkt. Jag kommer ihåg att jag tänkte att jag aldrig vill göra det här igen eftersom jag inte tycker om den här känslan. Jag kände människor som tyckte att det var häftigt att hallucinera, men inte jag. Det är inget för mig.

Deltagare 1: Det är så jag har känt det när jag varit berusad. Det är liksom, varför gör människor det här? Jag vill aldrig någonsin göra det igen. Därför att jag kände mig väldigt okontrollerad och jag gillade inte hur min varseblivning förändrades.

David: Det är bara ena sidan av det. Med andra ord, dina självbilder har fokuserats mot ordning och kontroll. Andra sidan av myntet skulle vara 'mitt liv är alltför kontrollerat'. Vi såg det i något vi tittade på, när vi tittade på att släppa kontrollen och släppa taget. I den bemärkelsen så tolkar man hallucinogena droger som marijuana och så vidare som att 'Jorrå, jag släpper mina hämningar och min kontroll'. Så, egentligen är det två sidor av försvaret. Och kontrollproblemet är auktoritetsproblemet, att jag tror att jag är den jag är i den här världen. Att jag har konstruerat en värld och ett själv, och att jag är jag. Jag är unik... det finns saker jag gillar och saker jag inte gillar. Jag har mina åsikter och drar mina slutsatser och det är så jag vill att det ska förbli. Jag vill ha frid men jag vill att det ska vara ett fridfullt 'jag', en fridfull 'person'. Jag vill ha kvar nånting...

Deltagare 1: Frid på de villkoren.

David: Just det, på mina villkor. Och det är omöjligt. Det är glädjen jag ser i det vi har gjort eftersom man börjar se hur fullkomligt absurt och omöjligt kontroll är. Att försöka föra sanningen till illusionen, eller att försöka blanda ihop Anden och tid och rum och materia, som

om de kunde förenas eller mixas. Olja och vatten, blanda hur mycket du vill – det funkar inte. Om det verkar extremt så är det extremt. Alla försök att förena de två är fåfänga.

”Se i stillhet i miraklet en lektion i att låta Orsaken ha Sina Egna verkningar, och i att inte göra någonting som skulle utgöra ett hinder.” (T-28.I.10:9)

Vad som också ger starkt stöd till den tanken är hela avsnittet i Kursen som heter ’Jag behöver inte göra någonting’. Det förklaras just där i den meningen. Det är metafysiken bakom ’Jag behöver inte göra någonting’.

”...tror han inte att han är Kärlekens verkan, och måste vara orsak på grund av vad han är. Orsaken till helandet är den enda Orsaken till allt. Den har endast *en* verkan. Och i den insikten får orsakslösheten inga verkningar och inga ses. Ett sinne i en kropp och en värld av andra kroppar, var och en med sitt separata sinne, är dina “skapelser“, och du är det “andra“ sinnet, som skapar med verkningar olika dig själv. Och som deras “fader“ måste du vara lik dem.”(T-28.II.3:2-7)

Så om man tror på att man är en person, om man tror på ett separerat sinne... då verkar hela illusionen om ’andra sinnen’ och ’andra kroppar’ som verkar vara förorsakande och hela världen som är ett omkastande av orsak och verkan, komma till stånd bara från den övertygelsen att du kan skapa dig själv. Alla försök att förneka att jag är Guds Son och att jag är skapad av min Fader... man rationaliserar på så många olika sätt såsom ’jag är bara mänsklig’ eller ’vi är inte mer än människor’. Det verkar ge tröst på något sätt, det får jag alltid höra. Men när man verkligen tittar på innehållet bortom det så är det en angreppstanke. Det finns ingen tröst i att vara den man inte är.

Deltagare 1: Det finns inte heller något realistiskt med att vara den man inte är.

David: Det är en annan sak som också ofta dyker upp. ’Låt oss vara realistiska. Låt oss vara praktiska’. Men att vara praktisk i de termerna är att vara tillbaka i ’Förnekar jag sanningen i det här ögonblicket eller tänker jag välja att acceptera den?’. Egots ränker avslöjas.

”Ingenting har hänt överhuvudtaget förutom att du har fallit i sömn, och drömt en dröm i vilken du var en främling för dig själv, och endast en del i någon annans dröm.” (T-28.II.4:1)

Om vi tar den meningen och tillämpar den specifikt så kommer vi tillbaka till ’jag försöker göra Kursen så bra jag kan men jag är begränsad på jobbet, jag är begränsad i min familj, jag är begränsad därför att jag är amerikansk medborgare trots allt. Jag är begränsad därför att jag är handikappad, eftersom jag bara har så här mycket intelligens eller att jag bara har studerat så här mycket’ eller vilka rationaliseringar man än tillgriper, så är det underliggande att ’jag drömmer en dröm och jag är en främling för mig själv men jag är en del av någon annans dröm’. Man blir tillagsinställd eller man börjar oroa sig för vad någon annan ska tycka eller hur någon annan kommer att reagera, och det här rör sig helt enkelt om att man upprepar det här påståendet att jag är en del av någon annans dröm. Egot säger ’jag kan helt enkelt inte vakna upp. Jag har att göra med andra människor.’ Rädslan för att svika någon hänger ihop med att jag tror att jag är en del av någon annans dröm. Jag kommer ihåg när du kom ned till Cincinnati första gången och det kom som en blixtnedfall från klar himmel att du skulle flytta och sluta på ditt jobb. Och det var de där gamla tanke- och trosföreställningsmönstren där du trodde att du var en del av ett system eller ett nätverk. ’Människor räknar med mig’. När man väl

blir klar över att man själv är drömmaren av drömmen så behöver man inte hela tiden kompromissa med drömfigurerna eftersom man inte är i deras dröm. Påminn dig själv: 'Det här är min dröm.'

"Miraklet väcker dig inte, utan visar dig bara vem drömmaren är. Det lär dig att du kan välja mellan drömmar så länge som du fortfarande sover, beroende på vad syftet med dina drömmar är. Vill du ha drömmar om helande, eller drömmar om döden? En dröm är som ett minne i den mening att den framställer de bilder som du vill skall visas för dig. Ett tomt magasin, med en öppen dörr, innehåller alla dina smulor av minnen och drömmar. Men om du är den som drömmer, varseblir du åtminstone så här mycket: att du är orsak till drömmen, och lika gärna kan acceptera en annan dröm. Men för att denna förändring i drömmens innehåll skall äga rum, måste du inse att det är du som drömde den dröm som du inte tycker om." (T-28.II.4:2-5:3)

Så vi kommer tillbaka till omkastandet av orsak och verkan, och för tillbaka förorsakandet till sinnet. Och till och med där, återigen, så är tempusformen så viktig: '... måste du inse att det är du som *drömde* drömmen.' Det här är definitivt ett steg... man når inte den nivån där 'Mitt sinne innehåller endast det jag tänker med Gud' men det är steget som kommer innan den tanken. Jag måste acceptera ansvaret för det, men jag behöver heller inte känna mig skyldig för det eftersom det ligger i det förflutna. Och jag är i nuet. Det finns en orsak i nuet som jag kan ge drömmen. När vi säger orsak i nuet så pratar vi inte om Orsaken med stort O Som helt och hållet upplöser drömmen, utan om Helige Andes syfte (orsak) som är en reflektion av nuet. Det finns inget syfte i Himlen (abstraktion) så det är inget som ingår i Himlen. Men en sak i taget.

"Den är endast en verkan som du har varit orsak till, och du vill inte vara orsak till denna verkan. I drömmar om mord och attack är du offret i en döende, ihjälslagen kropp. Men i drömmar om förlåtelse ombeds ingen att vara ett offer och den som lider. Detta är de lyckliga drömmar som miraklet ger i utbyte mot dina egna. Det ber dig inte att du skall göra en annan dröm; bara att du inser att du gjorde den som du vill byta ut mot denna." (T-28.II.5:4-8)

Den meningen, 'i drömmar om förlåtelse ombeds ingen att vara ett offer och den som lider' påminner mig om raden 'De som ser sig själva som hela ställer inga krav' och det är en fenomenal tanke eftersom i den här världen kan sinnet inte ens föreställa sig hur det skulle vara eftersom alla dess relationer bygger på ömsesidigt givande och tagande. Ställ inga krav. Man kan säga att Helige Ande påminner, Helige Ande föreslår... men beordrar eller kräver aldrig. Ni kan förstå vilken underbar befrielse det skulle vara och hur ni skulle behöva ge upp alla föreställningar om världen så som ni tror att ni känner den. Alla affärsrelationer, alla relationer som bygger på roller som är förutbestämda måste överges eftersom så länge man har förutbestämda roller, uppgifter, plikter och åtaganden så är man kvar i egots ömsesidighetsfälla. Och Jesus utgör förebilden för det. Eftersom förlåtelse var hans enda uppgift så gjorde han inte anspråk på att vara judarnas konung eller på någon annan världslig ställning. Han krävde ingenting. Han kom med förslag och sa saker som 'Följ mig' vilket är ett ganska starkt förslag. Men inte med en känsla av att beordra eller kräva. Han krävde ingenting av fariséerna eller av de skriftlärda eller av prästerna – han kom bara med förslag.

Deltagare 1: Det var liksom inte, gör så här annars...

David. Just det. Det fanns inget hot.

Deltagare 2: Och inga antydningar om förväntningar. Jag tänkte på de termer som skulle kunna användas... föreslå eller bjuda in, men så fort en förväntan kommer in så är det det som är kravet eftersom jag kan föreslå dig något men om jag har en förväntan att du skall följa mitt förslag så är det där kravet ligger. Inte i sättet som jag uttrycker det på. Jag behöver inte säga 'du måste göra det här'.

David: Om det finns en antydd förväntan i mitt eget sinne så är det fortfarande ett krav. Och det är frestelsen med den andliga vägen också.... ju klarare man blir över de här sakerna desto mer uppenbart blir det att så länge det finns en frestelse från egot att fortfarande ha någon slags kontroll, om än subtil, över det som händer...det är den ultimata fällan för en guru där egot på ett subtilt sätt fortfarande vill höja upp sig själv i termer av att ha en personlig identitet. Att fortfarande vilja ge någon vägledning, att vilja ha något inslag av kontroll över eleverna eller studenterna. Det kan vara väldigt subtilt. Och återigen så är hela den här gurufällan bara ännu en form av distraktion från egot. Den kan inte existera åtskild från ens eget sinne men det krävs ett noggrant studerande och att man är mycket vaksam så att man håller sig borta från det på grund av frestelsen. Egot vill fortfarande bibehålla någon slags kontroll.

”Den här världen är orsakslös, liksom varje dröm som någon har drömt i världen. Inga planer är möjliga, och det existerar inget mönster som man kan finna och förstå.”(T-28.II.6:1-2)

I de första två meningarna antyds ett par saker. Allt man strävar efter eller planerar och som verkar vara nödvändigt i den här världen uttrycks i den andra meningen, och vi får höra att de är helt obegripliga.

”Vad annat skulle man kunna vänta sig av någonting som inte har en orsak? Men om det inte har någon orsak, har det inget syfte. Du kan kanske förorsaka en dröm, men aldrig kommer du att ge den faktiska verkningar. För detta skulle ändra dess orsak, och det är detta som du inte kan göra. Den som drömmer drömmen är inte vaken, men vet inte att han sover. Han ser illusioner om sig själv som sjuk eller frisk, deprimerad eller lycklig, men utan en stabil orsak med garanterade verkningar.”(T-28.II.6:3-8)

Så nu är vi tillbaka till där vi började i det här avsnittet 'utan orsak så kan det inte finnas några verkningar' och 'orsaken görs till orsak genom sina verkningar'. Det står att världen är utan orsak så man kan inte försöka ge dess verkningar någon verklighet. Så man kan göra illusioner men kan inte göra verkliga verkningar. Alla vetenskapliga discipliner och försök att förstå världen och hur den fungerar, hur kosmos fungerar. Det är vad de bygger på och det är vad vetenskap handlar om. Alla antar förekomsten av en värld, en verklig värld som har verkliga delar i sig och som interagerar på riktigt, verkliga orsak-och-verkan-samband mellan delarna. Och i en bemärkelse så förnekar de alla den sant religiösa eller andliga lagen att Nu är den enda tid som finns. Det är där den sanna religiösa upplevelsen (Inre Frid) transcenderar vetenskapen, alla discipliner, alla teorier, alla skolbildningar. Den transcenderar bokstavligt talat dem alla. Det var vad jag gick omkring och tänkte på när jag sökte under alla de där åren. Vad skulle jag bli? Det var något jag funderade på också i gymnasiet när jag såg vad världen hade att erbjuda i form av yrken och kall. Med lämplighetstest och karriärplanering så kunde de föreslå ett stort antal jobb och det var inte bara några få att välja mellan. Jag tittade upp och ned på de där utskriftena men det fanns inget där och jag kände mig väldigt utanför. Jag kände mig väldigt bortkommen. Jag kände mig väldigt konstig, som att för alla andra så stod något på pappret som var uppenbart men så var det inte för mig. Även när jag började läsa till

ingenjör så gjorde jag det inte med glädje. Även om det inte verkade finnas något attraktivt att göra så trodde jag att man måste göra något för att överleva.

Deltagare 1: Jag kommer ihåg den känslan. Efter att jag insåg att undervisning inte var något för mig och jag arbetade socialt så kommer jag ihåg att jag gjorde ett yrkesvägledande test som resulterade i flera olika saker. Jag tittade på dem allihop och tänkte... Blä. Kanske kan jag göra det men jag vill inte.

David: Jag fick också en känsla att jag kunde göra flera av de saker som jag såg på pappret men det fanns ingen glädje i det och efter tio år på universitet så kändes det likadant. Jag hade lagt ned själ och hjärta i mina studier. Vid det laget hade jag undersökt allt på nära håll, jag hade tittat på många discipliner och deras teoribildningar. Det var inte bara hypotetiskt för mig, att jag gick och funderade på dem, utan jag hade faktiskt sysslat med dem och givit dem en chans. Men vid den tidpunkten så fanns en känsla av att det fanns något inom mig som kallade på mig och som vägledde mig men jag visste inte vad det var eller vart det skulle ta vägen. Det var som ett uppdrag. Då hade jag läst lite av det Maslow skrev om att studera självförverkligande människor, och han sade att de hade en stark känsla av uppdrag eller syfte eller mening med sina liv... och det slog an något i mig men jag visste inte vad det var.

Deltagare 2: Så hur hänger det här ihop med det vi pratade om?

David: Alltså, när jag läser en rad som 'den här världen är orsakslös, liksom varje dröm som någon har drömt i världen. Inga planer är möjliga, och det existerar inget mönster som man kan finna och förstå.' – svårigheten i att försöka arbeta med En Kurs I Mirakler och få den att passa in. Att till exempel införa metafysik i det amerikanska näringslivet eller att försöka göra principer från Kursen till en affärsidé. Jag stötte på mycket sånt i Föreningen för Humanistisk Psykologi där de försökte införa många såna tankar in i strukturerna... och många av konferenserna hade såna mål och inriktningar. Det vi ser är att när vi går på djupet på Kursen så är det grundläggande temat att det inte går att förena Anden och det kontinuum som inbegriper tid, rum och materia vilket ingår i det dagliga livet så som det upplevs och i alla slags koncept som inbegriper karriär och vetenskap och institutioner och så vidare. 'Inga planer är möjliga, och det existerar inget mönster som man kan finna och förstå.'

Deltagare 1: Man kan inte föra sanningen till illusionen.

David: Den här världen är en hallucination. Det verkar som att det finns friska välfungerande människor som går omkring på den här planeten och det verkar som att det finns andra som är psykotiska och vansinniga och sjuka som spärras in. Alla som verkar gå omkring i den här världen och i sitt sinne har övertygelser om separation är bokstavligt talat psykotiska. Man har tappat greppet om verkligheten i den betydelsen att sinnet drömmer fram en värld och hallucinerar och tror att det ser mening och liv i den här världen... att det finns verkligt liv i den här världen. Den här världen är gjord som ett förnekande av liv. Det enda livet är Ljuset djupt ned i sinnet. Och faktiskt, när vi börjar titta på det, så förbereder den här sortens avsnitt några av de övningar i arbetsboken där Jesus bokstavligt talat säger att 'det finns ingen värld' och till och med upprepar det i en övning (132). 'Jag löser världen från allt som jag trodde att den var.' När man ser på den lektionen så är de tankarna grunden för den upplevelsen. Ofta kommer den frågan upp 'Det står till och med så i Bibeln, att vara i världen men inte av den'. Men vi behöver verkligen titta närmare på den tanken 'i världen men inte av den'. Och jag har också hört folk säga att 'jag får en känsla av att om jag tar till mig det här så kommer jag inte att fungera i världen.' Förvisso kommer man inte att fungera så som man har fungerat i det för-

flutna. Det är en fullständig transformation där det inte finns någon separat varelse som varseblivs som fungerande i världen, eller som går omkring i drömvärlden, utan det kommer bara att vara en känsla av att helt släppa taget och verkligen inte ägna beteenden eller handlingar någon tanke eftersom det bara är en yttre bild eller en biprodukt av att hålla fast vid avsikten att frid kommer från att vara inställd på den Helige Anden. Att vara i det Syftet eller den avsikten är allt. Och egot kommer omedelbart att hoppa tillbaka in och säga 'Hur skulle det se ut?' Det är i slutändan irrelevant hur det kommer att se ut. Hur kommer det att se ut för vem? Om det inte finns någon värld utanför mitt sinne och det inte finns någon person utanför mitt sinne... jag har själv konstruerat dem allihop... då upplöses frågan. Ett annat sätt att se på det bortsett från en materiell ståndpunkt är när Jesus säger 'Jag är fast besluten att se. Jag är fast besluten att se tingen på ett annat sätt. Mer än någonting annat vill jag se. Mer än någonting annat vill jag se tingen på ett annat sätt.' Det seendet som han pratar om... det sanna seendet som han leder sinnet till... det är inte ett sant seende som skulle ha med de fysiska ögonen att göra. Att vända på orsak och verkan är så att säga som att vända en uppochnedvänd värld rätt.

"Miraklet slår fast att du drömmer en dröm, och att dess innehåll inte är sant. Detta är ett avgörande steg när man har med illusioner att göra. Ingen är rädd för dem när han varseblir att han själv hittade på dem. Rädslan hölls på plats eftersom han inte förstod att han var drömmens upphovsman, och inte en gestalt i drömmen."(T-28.II.7:1-4)

Där har vi själva poängen: det kan inte vara både och. Man kan inte vara drömmaren av drömmen och upphovsman till drömmen och samtidigt vara en gestalt i drömmen. All rädsla hålls på plats genom att man tror på och varseblir sig själv som en gestalt i drömmen. Det är som att säga 'jag vill inte titta på rädslan inom mig. Jag vill inte titta på orsaken till hela drömmen, men jag har redan accepterat att det finns en verklig orsak till drömmen och jag är en gestalt i den.' Så man kan inte släppa rädslan därför att rädslan hålls på plats, den förblir övertäckt i sinnet och i det omedvetna.

"Han ger sig själv de konsekvenser som han drömmer att han gav till sin broder. Och det är endast detta som drömmen har fogat samman och erbjudit honom, för att visa honom att hans önskningar har blivit uppfyllda. Således fruktar han sin egen attack, men ser den komma från någon annan."(T-28.II.7:5-7)

Vi har gått igenom de avsnitten med 'frälsningens hemlighet är bara denna: att du gör detta mot dig själv' och det vilseledda sinnet som verkade göra det ser nu världen som om den själv är gjord.

"Som offer lider han av dess verkningar, men inte av deras orsak."(T-28.II.7:8)

"Miraklet gör ingenting annat än visar honom att han ingenting har gjort."(T-28.II.10)

Så, det är när man ser... när man gör de här metafysiska sambanden... som häromdagen när vi hade workshop och kom in på en diskussion om sexuella övergrepp, och kvinnan där sa att man inte kan säga att det inte har ägt rum. Om man följer det här metafysiskt så är det precis vad man kommer fram till. Just det som verkar vara absurt är vad som i slutändan visar sig vara verkligheten. Det förflutna är borta och i verkligheten ägde det aldrig rum kan man uttrycka det kort.

"Det han fruktar är en orsak utan de konsekvenser som skulle göra det till orsak. Och därför har det aldrig funnits."(T-28.II.7:11-12)

Varje orsak måste ha en verkan; varje orsak måste ha konsekvenser. Eftersom det inte är en verklig orsak så har den inte verkliga konsekvenser. I det vilseledda sinnet så tros det vara verkligt och verkningarna tros vara verkliga och ses som förorsakande i sig själva. Men det gör dem inte sanna. Därför att vad sinnet tror på inte gör dem sanna. Ungefär som Evig Kunskap. Man kan vara omedveten om Den men det hindrar inte Den från att vara vad Den är.

”Separationen började med drömmen att Fadern berövades Sina Verkningar, och var ur stånd att behålla dem eftersom Han inte längre var deras Skapare. I drömmen gjorde drömmaren sig själv. Men det som han gjorde har vänt sig emot honom, och tagit på sig rollen som dess skapare, på samma sätt som drömmaren gjorde. Och på samma sätt som han hatade sin Skapare, har gestalterna i drömmen hatat honom. Hans kropp är deras slav som de utnyttjar, eftersom de motiv som han har givit den har de lagt sig till med som sina egna.”(T-28.II.8:1-5)

Det är väldigt användbart på det vi diskuterade om utnyttjande av barn. Det är exakt det ordet ’utnyttja’.

”... som de utnyttjar, eftersom de motiv som han har givit den har de lagt sig till med som sina egna. Och hatar den för den hämnd den erbjuder dem. Det är deras hämnd på kroppen som tycks bevisa att drömmaren inte skulle kunna vara den som gjorde drömmen. Verkan och orsak skiljs först åt, och vänds sedan på, så att verkan blir orsak; orsaken verkan.”(T-28.II.8:5-8)

Det här är bara ännu ett sätt att säga det vi nyss läste i avsnittet ’drömmaren av drömmen’, att drömmens hjälte verkar gå in och ut ur alla dessa platser som drömmen hittat på och sinnet verkar vara verkan av allt detta. Sinnet verkar inte ha någon makt över vad som verkar hända.

”Detta är separationens sista steg med vilket frälsningen, som fortsätter att gå den andra vägen, börjar. Detta sista steg är en verkan av det som har ägt rum tidigare, och som förefaller vara orsak.”(T-28.II.9:1-2)

I Rajs material så är det tanken på att följa spåren tillbaka. Det Kursen säger är att tiden faktiskt går baklänges i stället för framlänges. Det här verkar vara en konstig tanke eftersom världen tror att tiden är linjär och att den rör sig framåt. Men när bilden kommer till mig så är det som att man har gått på en strand och ser fotspåren i sanden och sen tar man en kvast och går tillbaka, tillbaka, tillbaka längs stranden och sveper kvasten över dem. Så man följer bokstavligt talat spåren tillbaka tills man kommer tillbaka till det sista stället och lämnar stranden så att säga utan några fotspår eller något spår av någonting som har hänt. Det är viktigt eftersom det står här att det här är separationens sista steg, att sära på orsak och verkan och kasta om dem, och som frälsningen, som fortsätter att gå den andra vägen, börjar med. Så när vi igår pratade under vår sista session, så måste vi börja med det som är specifikt... ’jag känner mig upprörd just nu’ och bokstavligt talat vända på det och säga att jag bokstavligt talat projicerar den här upprördheten till att bero på någonting som händer och jag måste vända på orsak och verkan i mitt sinne...ta en titt på det här, här och nu. Det här är att följa spåren tillbaka, att komma till en annan insikt att i just den här situationen eller på den här arenan eller i den här händelsen, att jag ser att det inte är det här yttre som är orsaken. Det är det första steget innan man kommer till överföringen av träningen och innan man kommer till det här slutgiltiga generaliserandet eller insikten att det inte finns något utanför mig (sinnet) som kan göra det.

”Detta sista steg är en verkan av det som har ägt rum tidigare, och som förefaller vara orsak. Miraklet är det första steget i att ge tillbaka till orsaken dess funktion som orsak, och inte som verkan.”(T-28.II.9:2-3)

Och ett annat sätt att uttrycka det skulle vara att miraklet är det första steget i att ge tillbaka *till sinnet* funktionen som orsak, och inte som verkan.

”För denna sammanblandning har framkallat drömmen, och så länge som den varar kommer uppvaknandet att fruktas. Inte heller kommer ropet på att vakna att höras, eftersom det ser ut att vara ropet på rädslan.”(T-28.II.9:4-5)

Så så länge som sinnet tror på det här bakvända tänkandet och håller fast vid det så förknippas Helige Ande med skräck eftersom Helige Ande verkar vara ett hot mot självbilden, mot hur världen har konstruerats.

”I likhet med varje lektion som den Helige Ande ber att du skall lära dig, är miraklet tydligt. Det visar det som Han vill att du skall lära dig, och visar dig att dess verkningar är vad du vill ha. I Hans drömmar om förlåtelse görs verkningarna av dina drömmar ogjorda, och hatade fiender varseblivs som vänner med ett barmhärtigt uppsåt. Deras fiendskap ses nu som orsakslös, eftersom de inte givit upphov till den. Och du kan acceptera rollen som den som åstadkom deras hat, eftersom du ser att det inte har några verkningar. Nu är du befriad från den här delen av drömmen; världen är neutral, och de kroppar som fortfarande tycks röra sig som separata ting behöver inte fruktas. Och därför är de inte sjuka.”(T-28.II.10:1-7)

Om gestalterna i drömmen inte har någon känsla av vilja eller syfte eller avsikt i och av sig själva så förstår man att som 'drömmaren av drömmen' så gav jag dem all den mening jag varseblev i dem. Men de hade aldrig avsikten att hata eller jävlas. Det var bara något som en gång projicerades på dem. Det är därför korsfästelsen är ett så extremt läromedel, eftersom i världens ögon så blev Jesus förrådd, övergiven, slagen, hatad och så småningom dödad och han projicerade inte någon hatisk avsikt på gestalterna i drömmen. I det läget skulle vi kunna säga, vid scenen för korsfästelsen, att världen är neutral och att kroppar som verkar röra sig omkring som separata ting inte behöver fruktas. Det är en del av det bakvända tänkandet som kryper in med korsfästelsen, att Jesus på något sätt led. Och vad vi ser här är att det inte fanns något lidande, ingen smärta, ingenting i världen som skulle förstärka att separationen är verklig eftersom han såg att han var drömmaren av drömmen.

Deltagare 1: Så det projicerades inte något mer.

David: Och om han ser världen som utan orsak så finns det ingen skuld i sinnet och därför finns det ingenting på filmduken som skulle förstärka den skulden. Smärta och lidande förstärker ju helt enkelt övertygelsen att skuld är verkligt.

”Miraklet återlämnar rädslans orsak till dig som gjorde den. Men det visar också att eftersom den inte har några verkningar är den inte orsak, eftersom orsakandets funktion är att ha verkningar. Och där verkningarna är borta, finns det ingen orsak. Således helas kroppen av mirakler eftersom de visar att det var sinnet som gjorde sjukdomen, och använde kroppen till att vara offer för, eller verkan av, vad det gjorde.”(T-28.II.11:1-4)

Så här kan man säga att han hoppar ned en metafysisk nivå till 'således helas kroppen av mirakler. Vi har talat om att när man drar det till sitt yttersta så kan inte kroppen vara sjuk och

kroppen kan inte vara frisk. I miraklet ser sinnet bokstavligt talat att det inte är i en kropp, och därför används inte kroppen som en verkan eller används för att vara offret. Den ses som utan orsak och inte en verklig verkan och det varseblivs som utanför sinnet istället för att den hyser sinnet. Vi kommer tillbaka till några av våra tidigare diskussioner om sjukdom där det vilseledda sinnet så gärna vill ha rätt om att det är ett separerat själv, om att det är en separerad självbild, att det bara använder kroppen som bevis. Det är det vittne som det kallar på. Och i miraklet så ser man att sinnet misstog sig om vad det trodde att det var och det ser inte längre att det är i kroppen och behöver inte längre se kroppen som en symbol för synd eller som bevis för att separationen är verklig. Det är då patienten kan resa sig upp, bokstavligt talat, i miraklet och säga 'jag har inget behov av det här' eftersom beslutet förstås vara ett beslut av sinnet och ges tillbaka till sinnet och kroppen är inte längre ett offer.

”Men halva lektionen kommer inte att lära dig hela lektionen. Miraklet är till ingen nytta om du endast lär dig att kroppen kan helas, för detta är inte den lektion som det sändes för att lära ut. Lektionen är att *sinnet* var sjukt som trodde att kroppen skulle kunna vara sjuk: att projicera ut dess skuld förorsakade ingenting, och hade inga verkningar.”(T-28.II.11:5-7)

Så många gånger när vi har workshops med grupper och någon för på tal att 'men jag känner mig skyldig för att jag var sjuk och det verkade som att jag inte kunde göra någonting åt det'. Under det påståendet ligger övertygelsen att sinnet vet vad sjukdom är och premisen att kroppen skulle kunna vara sjuk.

Deltagare 1: Att det är möjligt

David: Ja, att det är möjligt. Och det är egentligen inte en fråga, det är bara ett påstående som fortfarande säger 'jag tror att jag vet vad som kan vara sjukt.' Och återigen, lektionen är att 'sinnet var sjukt som trodde att kroppen skulle kunna vara sjuk: att projicera ut dess skuld förorsakade ingenting, och hade inga verkningar'. Vi är tillbaka till hallucinationen. Det är det mesta man kan säga om det. Inte tala om det som om det är ett faktum, 'jag var sjuk' med influensa, eller med cancer...

Deltagare 1: Eller, någon annan kropp var sjuk. Det är samma sak alltihop.

David: Det är det där med att hålla sig till en enda lektion... att konsekvent hålla sig till lektionen. I Handledningen för lärare säger Jesus att det är ovanligt att lektionen kan tillämpas konsekvent på alla situationer. Han påpekar hur mycket vaksamhet som behövs för att man skall hålla fast vid lektionen att sinnet är sjukt, och att det är omöjligt för kroppar att vara sjuka, att generalisera det och överföra det till alla situationer och omständigheter. Det handlar om att upprätthålla en vaksamhet om vad som kan vara sjukt och närhelst man börjar uppmärksamma de symtom vi pratar om, det är en riktig frestelse, men det är så lätt att bara gå från det vi nyss talade om och gick igenom mycket noga under retreaten och se att det pratas mer om det på symtomnivå. En av sakerna idag var tanken att försöka upprätthålla en konstant vaksamhet mot det. Det är väldigt lätt att halka tillbaka i det. Temperatur är en annan sak. Det har pratats mycket om temperaturen när vi är i byggnaden. Upp och ned och kaminer och så vidare. Kan vi hålla oss till workshoppen och observera våra sinnen och iaktta det här 'bla bla bla' och sen dra våra sinnen bort från allt egotjatter? Försök att vara mycket uppmärksamma på sinnet hela tiden och bevaka det noga. Finns det någonting särskilt som någon vill ta upp idag?

Deltagare 1: Jag vet inte hur men jag tror att det skulle vara till hjälp för mig att prata mer om sjukdom. Jag antar att jag drar den slutsatsen att eftersom jag fortfarande verkar ha symtom så är jag inte så klar över allt det här som jag skulle kunna vara. Till och med när jag hostar så känner en del av mig att jag inte borde hosta, att det är att utgöra en dålig förebild. Varje gång jag hostar eller snyter mig.

David: Så det är ett riktigt fokus på symtomen. Känner du dig besvärad eller illa till mods eller skyldig?

Deltagare 1: För mig verkar det vara ett misslyckande med att vara klar i mitt sinne om jag hostar eller snyter mig.

David: OK, det är bra. Så just nu säger du att du skulle vilja bli klar över det här. Det är viktigt. Du gör en tolkning som är en skrämmande tolkning och om du fortsätter med det utan att du lämnar det och känner det som att du inte gör det, att du inte fattar, att du känner du inte lär ut det du borde lära ut eller hur det nu är du tolkar det i ditt sinne, så är det bara ett tillstånd där rädslan inte alls minskar. Det blir ingen förändring. Och en person verkar fråga, i all välmening, 'Hur mår du idag?' och kanske vill göra iordning en särskild sorts mat och det bara fortsätter och det kan verka gå emot allt det vi pratat om under retreaten eftersom det verkar stöda något som inte går att dela. Det skulle vara något liknande ett exempel från när vi satt och åt under workshopen att man inte delar med sig av tankar som inte kommer från min Fader och ändå finns frestelsen där att bara köra på och göra det i alla fall. Det måste stå klart att det är antingen eller. Det kan inte vara något man pratar om och förkunnar en läpparnas be-känneelse inför och sen vänder man på det och gör något annat. När vi kommer in på det här magitemat, hela poängen med det här att blanda magi och miraklet är att om sinnet känner för mycket rädsla inför miraklet så är det då en blandning av magi och mirakel rekommenderas. Det här skulle kunna verka vara sådant som att man tar medicin, att man reser sig upp och går...det kan vara vilka yttre saker som helst. Att man gör något i det yttre för att försöka få till stånd någon sorts lättnad inom sig.

Deltagare 2: Och ibland så låter de bli... jag har märkt att det gör slut på diskussionen med folk... när jag har haft symtom förut så har jag avsiktligt låtit bli att försätta mig i situationer där jag vet att människor kommer att fråga mig om det, eller fokusera på det eftersom det inte är till någon hjälp för mig. Jag vill inte att människor frågar mig om hur jag mår eller fokuserar på det om jag hostar eller snyter mig och frågar mig om det eftersom jag inte vill diskutera det. Jag tror att jag om möjligt försöker att inte försätta mig i situationer där det kan komma att bli ett problem. Om det finns en möjlighet för mig att fatta ett sådant beslut.

David: Tja, i många diskussioner säger vi alltid 'fram med det'. Med andra ord, där två eller fler är samlade... det är ett gyllene tillfälle för förändringen i sinnet. Att kunna föra fram det, följa det tillbaka med avsikten att bli så klar över övertygelsen att det kan bli en förändring i sinnet. Det är liksom inte så att vi kommer samman med andra ämnen att diskutera och så diskuterar vi inte det. Utan att faktiskt, om man känner sig tillräckligt villig och trygg, föra upp det och använda det som nånting man kan tränga in i och komma till klarhet över. Skulden kommer från tolkningen av symptomen. Vad vi försöker komma fram till i sinnet är att kroppen inte kan vara sjuk. Som det vi pratade om häromdagen att en penna eller en sko skulle vara sjuk. Sinnet är, metaforiskt uttryckt, det enda som kan vara sjukt. Det felaktiga sinnet är sjukt. Men man börjar förstå att läromedlet inte kan vara sjukt, och det är bara en felaktig tolkning av läromedlet. Föreställ dig att du skulle jämföra ljudet från ett kylskåp med en host-

ning... och skulden kommer från den tolkning som görs av vad som händer på filmduken. Det har ingenting att göra med någonting i sig.

Deltagare 2: Och vad Kursen säger oss är att se förbi misstagen som begås. Vi ser förbi egot. Så vad David säger är att om någon hostar så handlar det för mig bara om att se förbi det. Om jag gör en tolkning av det så begår jag samma misstag som personen som hostar. Så det är bara ännu ett tillfälle för mig att se förbi ett misstag som verkar komma från en broder. Det är en påminnelse för mig. Det där avsnittet om den helade relationen som vi läste har jag gått och tänkt på sen den dan vi pratade om det. Där står det 'Helige Ande uppskattar dina ansträngningar... han ser dina goda ansträngningar för din räkning och han har sett förbi dina misstag. Har du varit villig att göra detsamma för din broder?' Och för mig själv: Har jag varit villig att göra detsamma med misstag och uppskatta de goda ansträngningarna? Det påverkade verkligen mig eftersom jag inte har gjort det. Jag inser att det är något jag verkligen behöver arbeta med eftersom jag inte ser förbi misstag utan istället till och med plockar fram det, och pekar ut dem åt mig själv. Och så är en hostning eller något annat symptom bara ännu ett misstag. Man hamnar i det där med svårighetsgrader också som säger att om man hostar så är det skillnad jämfört med om man har bröstcancer. Då är ditt sinne helat eller mer helat. Det är bara ett misstag.

Deltagare 1: Så misstaget är att jag förknippar hosta med sjukdom, det är misstaget.

Deltagare 2: Misstaget är att du tror att kroppen kan vara sjuk.

David: När vi närmar oss vår fråga om syftet, när man närmar sig tanken på hur man ska se på kroppen, vad man använder den till, och man kan ta det och utvidga det till att se på hela ens liv i relation till det här Syftet, så är det hur man använder och ser kroppen som spelar någon roll. Ser jag den som obetydlig och helt åtskild från mig och som ett läromedel eller finns det sätt på vilka den fortfarande verkar vara väldigt viktig för mig. Det är därför det är viktigt att gå på djupet med det. Vi kan använda vårt prat om sjukdom som ett medel för att närma oss det och gå så djupt vi kan för att nå mer och mer klarhet kring det. Att se en stol som en stol är sjukt. Att se en klocka som en klocka är sjukt. Därför att i slutändan så är det sjukt att se någonting som om det hade en separat existens åtskilt från allt annat. Det är en sjuk tolkning. Men ni ser hur annorlunda det är jämfört med hur man i världens ögon kanske ser en kropp som sjuk. För världen är en stol en stol, en klocka är en klocka och en sjuk person är en sjuk person eftersom den har symptom som låter oss veta att den är sjuk jämfört med en frisk person. Men det är sinnet som delar upp världen i små lådor och kategorier. Det är sjukt. Det är det vi måste börja förstå. Det är där sjukdomen ligger. Att sluta se mening i särskilda symptom och säga att några kroppar är sjukare än andras...att cancer är mycket mer allvarligt än influensa eller ett trasigt nagelband. Man ser alla de olika kategorierna, men det går mycket djupare än bara hostningar eller något sådant.

Jag råkade slå upp övning 136 i arbetsboken. Det är en språngbräda idag. Och bara som en inledning till det, så låt mig gå tillbaka till det där med självbilden också. Om sinnet tror att det är skyldigt och det är så fast beslutet att hålla fast vid den bilden, så verkar sjukdom för det sinnet vara ett väldigt litet pris att betala eftersom det bär vittnesbörd om att kroppen kan tala om för sinnet hur det skall känna sig. Det vittnar om att den litenheten, den sårbarheten måste vara sann. Så det kan röra sig om någonting så subtilt som 'jag vill att någonting skall vara så här istället för så där'. Allt det vi har pratat om, att vi styr våra tankar, preferenser. Sinnet som tror att det kan styra sina egna tankar är ett sinne som är sjukt, men det vill inte se hur sjukt det är, vill inte se att det har fel. Så genom att få det att verka som att saker händer

med kroppen som inte har något samband alls med sinnet, helt utan sinnets avsikt, då är det ännu ett vittne eller bevis för dess sårbarhet och att skuld är rättfärdigad.

”Ingen kan hela om han inte förstår vilket syfte sjukdomen tycks tjäna. För då förstår han också att syftet med den inte har någon mening. Eftersom den är utan orsak och inte har någon meningsfull avsikt av något slag, kan den inte finnas överhuvudtaget. När man inser detta, sker helandet automatiskt.”(A-dI.136.1:1-4)

Så det för det verkligen tillbaka till sinnet. Vilken är sjukdomens orsak? Även om man definierar det i termer av felsinnet. Det felaktiga sinnet är den sjuka tolkningen av verkligheten. Det är det bestämda påståendet som säger, ’jag är så som jag önskar vara snarare än så som Gud skapat mig’. Och när det står ”Eftersom den är utan orsak och inte har någon meningsfull avsikt av något slag, kan den inte finnas överhuvudtaget” så måste det spåras tillbaka till vad det kommer ifrån. Kom det från Gud? Det är den ultimata frågan som det hela tiden kommer tillbaka till. Så enkelt är det.

Deltagare 2: Alltså, jag har använt det här och andra avsnitt ur Kursen men jag känner mig skyldig eftersom jag tror att jag förstår det. Men det har funnits tillfällen då helandet inte har skett automatiskt. I det där andra avsnittet i Handledningen där det står ’Om patienten så bara misstänkte det, skulle han bli helad omedelbart’, och jag tror att jag verkligen misstänker det! Det känns som att jag har en aning om vad som pågår. Sen tror jag att jag måste lura mig själv. Att jag inte alls kan förstå det.

David: Vi måste fortsätta försöka träna våra sinnen att hålla fast vid den avsikten och släppa taget om allt vi tror att vi vet.

Deltagare 2: Eftersom man håller på och tolkar och allt sånt där, så skulle det vara mycket enklare att bara låta bli att gå någonstans och inte behöva handskas med alla de här andra människorna som inte lever upp till mina förväntningar eller min tolkning om hur det borde vara. Och ändå är det inte heller något svar eftersom jag måste ha de tillfällena att öva på.

Deltagare 3: Men vad du säger är att det inte finns någonstans att gå. Det är som att vara ateist... det finns något att förneka. Så du säger faktiskt att det finns något, men att du vill förneka det.

Deltagare 2: Att det finns någon för mig att hålla mig borta ifrån... situationer att undvika.

Deltagare 3: Ja.

David: Tja, om man säger det i Kursen-termer ’Endast Guds frälsningsplan kommer att fungera.’ Vad är Guds frälsningsplan? Ändra ditt sinne om ditt sinne. Det är allt. I det här ögonblicket. Sen finns egots plan... om någon agerade annorlunda eller om jag var på en annan plats...om det här hade hänt, om de här omständigheterna vore annorlunda än vad de är...någonting på filmduken måste förändras. Men det enda som inte förändras i egots plan är förändringen i mitt sinne om mitt sinne. Det behöver jag inte göra. Jag kan ha rätt om vem jag tror att jag är och någonting på filmduken måste förändras. Ni ser. Där har ni det. Där är Guds plan, där är egots plan. Och Han säger att ’Det här verkar vara befängt, men du kommer att förstå att du tror på det befängda om du betraktar ditt liv, om du betraktar ditt sinne.’ Det är precis vad man försöker göra hela tiden. Man försöker ändra någonting utanför en själv för att

nå frälsning och det kommer aldrig att fungera. Det kommer att kosta hela världen du tror att du känner till och hela världen du tror att du ser.

Deltagare 1: Prata om den här tanken om vad som är till mest hjälp. Jag vill ha lite klarhet över när jag ska hålla upp det framför mig och när jag använder det som en ursäkt eller en flykt eller ett dömande.

David: Man sätter det i det sammanhang som rör stadierna i utvecklandet av tillit. Först går man igenom ett stadium där man börjar få en känsla för att allt är till hjälp. Varhelst kroppen än verkar gå, vad man än verkar göra. Sen kommer det där med att öka nyttan. Och det är fortfarande en fas som uppenbarligen är en illusion eftersom sinnet tror, det tror fortfarande att det vet vad som är till störst hjälp eller vad som kommer att öka nyttan. Så det är verkligen som en språngbräda men nästa stadium är insikten att Guds lärare... allt han ville var att släppa taget om det falska och acceptera det sanna men han hade ingen känsla för vad det falska och det sanna är. Hans sinne är fortfarande så sammanflätat med tanken på uppoffrande och tron på form att han ännu inte vet. Så det där tidiga stadiet om vad som kan öka nyttan, vad man ska göra för att öka nyttan, är fortfarande en tidig språngbräda eftersom det fortfarande innebär att omständigheter förändras. Det är ett subtilt slags fel, ett ego-fel, att skapa sig en tillflykt för att gömma sig för skulden. Kursen talar om det i termer av den speciella kärleksrelationen men en elev på den andliga vägen kan försöka hitta den enklaste vägen som är till störst hjälp men ändå så halkar han in i den där tillflykten att 'när jag befinner mig i en sån här eller en sån här miljö och när det är lugnt och vi kan sitta ned och prata utan ansträngning, då vill jag stanna i en sån miljö för alltid eftersom det är till störst hjälp'.

Som svar på din fråga så är det viktigt att bara hålla sig uppmärksam. Man kan ögonblickligen använda vilken situation som helst som verkar utspela sig på filmduken. Man kan föra den tillbaka och se på sin reaktion och använda den som en utgångspunkt för att se var man gör en tolkning av en specifik situation som gör en illa just nu. Vi kommer tillbaka till rättsinhet och felsinhet. Det finns två sinnestillstånd och närhelst jag känner mig tvingad och närhelst jag känner mig förbryllad, förvirrad, tvivlande, rastlös så frågar jag mig själv: Kan Kristus vara rastlös? Kan Kristus tvivla? Det är en väldigt fundamental identitetsförvirring och rastlösheten, den obehagliga känslan betyder fortfarande att jag vill hänga fast vid hur jag har konstruerat det snarare än hur det är.

Deltagare 2: Ända tills man vet vad ens uppgift är, och man utför den, så kommer man att känna sig rastlös.

David: Ja verkligen. När vi är avslappnade och när vi är i vårt syfte så flyter det på så utan ansträngning. Det känns inte som något stort jobb. Man tänker inte ens på det på det sättet, att jösses, det var ett stort jobb jag just gjorde. Det är helt andra referensramar för det. Att tänka på det förflutna eller tänka på framtiden ger upphov till enorm påfrestning eftersom egot vill att vi skall hysa dem båda i sinnet när det egentligen bara finns det Heliga Ögonblicket, Nuet. Egot vill att sinnet skall fortsätta att tänka på det förflutna och projicera det in i framtiden.

”Ingen kan hela om han inte förstår vilket syfte sjukdomen tycks tjäna. För då förstår han också att syftet med den inte har någon mening. Eftersom den är utan orsak och inte har någon meningsfull avsikt av något slag, kan den inte finnas överhuvudtaget. När man inser detta, sker helandet automatiskt. Det driver bort denna meningslösa illusion på samma sätt som för dem alla till sanningen, och lämnar dem helt enkelt där för att försvinna.” (A-dI.136.1:1-5)

Vi pratar om de här sjukdomstermerna som kroppsliga symptom men man skulle också kunna säga det om någon som verkade bli upprörd psykologiskt. Man kan föra in allt sådant också. Eller så skulle man kunna vända på det och tro att någon är verkligen frisk. Illusionen om en frisk kropp skulle kunna föras till sanningen precis lika mycket för att lämnas där och försvinna. Det handlar bara om att komma fram till att det inte finns någon svårighetsgrad.

”Sjukdom är ingen tillfällighet. I likhet med alla försvar är den ett vansinnigt redskap för självbedrägeri. Och i likhet med alla de andra är dess syfte att dölja verkligheten, attackera den, förändra den, göra den orimlig, förvränga den, förvanska den eller reducera den till en liten hög av delar som inte hänger ihop.” (A-dI.136.2:1-3)

Och det är vad hela den här världen är, en hög av delar som inte hänger ihop. Oavsett om man pratar om det på kosmos’ nivå eller på en personlig nivå, mikroskopisk nivå, samhället, familjen. Man ser sig om i ett rum och man tittar på kappor, en ugn, mattor och en stol...delar som inte hänger ihop. Det spelar ingen roll vad man pratar om men det verkar som att de existerar i och av sig själva. Mikrovågsugnen är i rummet åtskild från kylskåpet och från tekannan och den där mattan. Det visar bara hur djupgående sinnets sjukdom är eftersom allt som antas vara den vardagliga verkligheten bara har plockats ihop av den här högen av delar som inte hänger ihop.

”Målet med alla försvar är att hindra sanningen från att vara hel. Delarna ses som om varje del var en helhet i sig själv.” (A-dI.136.2:4-5)

Deltagare 2: Så när man ser på världen så bevisar allt för mig då jag varje dag tittar och ser på alla dessa delar som inte hänger ihop, om det är så jag ser det, och om jag inte är uppmärksam så vittnar det bara ännu mer om att det är en kaotisk röra.

David: Vi omdefinierar vad sjukdom är, från att vara några få så kallade kroppsliga symptom eller t.o.m. dysfunktionell kommunikation i en familj... men bara att blicka ut över ett vinterlandskap och se separata snöflingor och separata djur och separata träd och vad som helst som är separerat...så länge sinnet ser separation överallt och tror på de sakerna...snöflingor och bilar och vägar och floder...att de existerar i och av sig själva, det är en sjuk varseblivning. Om vi läser vidare, så vill det vilseledda sinnet hålla fast vid den sjuka, förvrängda varseblivningen som det har och därför verkar sjukdom tjäna det syftet att det inte har någonting alls med det att göra. ’Det här görs mot mig helt och hållet utan min avsikt alls’. Så sinnet låtsas då som att det inte har något val så som det ser det. Det är inte delaktigt. Det har ingenting att säga till om.

Deltagare 2: Så när vi använder det exemplet... det enda jag har att göra med det är det syfte jag ger det.

David: Ja

Deltagare 2: Om jag använder egots varseblivning så är det en massa delar som inte hänger ihop. Om jag använder Helige Andes syfte så är det vaddå...

David: Så är de förenade i varseblivningen. Hela scenen, hela scenariot blir en helhet. Det blir nästan som en bakgrund som är oviktig tack vare det strålande Syftet som hålls upp framför det. Det är en lycklig dröm.

Deltagare 2: Det blir perifert. Det är så vi beskrivit det tidigare. Det går att förstå.

Deltagare 1: Så det blir nästan så att man inte ser det när det är så perifert.

David: Man lägger inte märke till det eftersom varseblivningen är selektiv och när man fokuserar på sin avsikt eller sitt Syfte så blir bakgrunden bara oviktig eller irrelevant i det läget.

Deltagare 2: Så det är som ditt exempel förut när du sade att när man är fokuserad på värmen eller sjukdomen (symptom) så plockar man ut en av de delarna och håller upp den som separerad och säger 'Låt oss titta på den här' och försöker se hur den passar in i det hela, vilket den inte kan göra om jag plockar ut den som separerad.

David: Och det behövs två sinnen för att vara överens om att någon är sjuk. Om ett sinne absolut inte vill svälja det betet, det du beskriver, så är det det som är helande. Man tänker på hur omöjligt det är. Allt som döms eller värderas, som en frisyr som man säger är snyggare än någon annan man haft tidigare eller att den här skjortan är den snyggaste skjortan man någonsin haft, så håller man återigen på att styra sitt tänkande. Det dömandet är vad som gör misstaget verkligt. Så länge det finns snyggare och fulare frisyrier, bättre jobb och sämre jobb... att man kan vara välklädd eller gå i trasor, så verkar misstaget verkligt. Ni ser hur det gör misstaget verkligt. Det är inte ingenting om det värderas positivt eller negativt. Och det är metafysiken bakom det hela som gör att man inte vill köpa de där omdömena. Därför att det gör misstaget verkligt. Det gör världen verklig i tänkarens sinne.

Så behöver det inte vara. Ty allt är Ett i sanningen.